

வாழும் வழி

சிமூதன்

வேல் வெளியீடு

வாழும் வழி

திருக்குறள் நாடகத் தொகுப்பு

மதி ஊரை

அமுதன்

வேல் வெளியீட்டகம்

ஈணப்புலம் சூழ்கை, குழம்பசிட்டி, தெல்லிப்பணி,
இலங்கை.

ஆசிரியரின் இதர நூல்கள்

நாடகம் :

அறுவடை

சிறுகதை தொகுதிகள் :

வைகறை

நூரீசம்

BILIOGRAPHICAL DATA

VAZHUM VAZHI

A Collection of Tamil Dramas based on 'Thirukkural'

Author : Amuthan

Cover Design : Hoona

Printers : Ceylon Newspapers Ltd.,
194 A, Bandaranayake Mawatha,
Colombo-12.

Publishers : Vel Publishing House,
Vallappulam Lane, Kurumpasiddy,
Tellippalai.

First Edition : 1-3-1980

Price : Rs. 17-75.

All rights Reserved.

புகுமுகம்

எம்முடை

வேல்

வெளியீட்டகம்
குரும்பசிட்டி மேற்கு,
தெல்லிப்பணி,

31-1-80.

“இறவாத புகமுடைய புது நூல்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்”

“மேடையேற்றக் கூடிய நல்ல தமிழ் நாடகங்கள் போதியளவு இல்லை. இப்பற்றுக்கு குறைந்தைய நிவிர்த்தி செய்ய வேல் வெளியீட்டகம் முன்வரல் வேண்டும்” என நாடகஇலக்கிய இரசிகர் பலர் கேட்டிருக்கிறார்கள். இவ்விருப்பத்திற்கு முதலிடம் கொடுக்கும் நல்லெண்ணத்தில், இம்முறை எம் நோக்கம் நாவல் வெளியிடுவதாக இருந்த போதும், கடைசி நேரத்தில் அத்திட்டத்தை மாற்றி ‘வாழும் வழி’ என்னும் இந்நாடகத் தொகுப்பு நூலை வெளியிடுவின்றேம்.

மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவையெனக் கருதி ஆக்க இலக்கியத் தமிழ்ப்பணி புரியும் எம்மை வழைமை போல் பேராதரவு நல்கி வரவேற் பீர்கள் என்று நம்புகின்றோம்.

இந்நால் உருவாவதற்கு பல்வேறு வழிகளில் உதவியளித்தவர்கள் திருவாளர்கள் நோர்வூட் வெ. நடராசா ச. நீ., மா. குலமணி, மு. தயாபரணி, வேம்பை ம. ஸ்ரீ முருகன், தி. சண்முகசுந்தரம் B.A., வ. இராசையா, சிலோன் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் லிமிட்டெட் [அச்சகம்] அன்பர்கள் ஆகியோர். இவர்களுக்கு வேலி வெளியீட்டகம் இதயபூர்வமான நன்றியையும், வணக்கத்தையும் சமர்ப்பிக்கின்றது.

உன்னையான ஓரி இலக்கிய
கர்த்தா தனது அந்தராத்மாவுக்கு
மாத்திரம்கட்டுப்பட்டு, இதயசுத்தி
யோடு இதயவேட்கையை வெளிப்
படுத்துவானே ஒழிய, பொய்ம்மை
யாளரையோ போவிகளையோ துதி
பாடவோ, அவர்களுக்குப்பாதபூசை
செய்யவோ நுணியமாட்டான்.

என்னுரை

அமுதன்

67, கிருண்ட்பாஸ்
ரூட், கொழும்-14,
22-1-80.

இலக்கியகர்த்தாவின் இலட்சியம்
சமூக சீர்திருத்தமும் சமூக மேம்
பாட்டுக்கு உழைத்தலுமே ஆகும்.
அவன் சிலசமயம் குறிப்பிட்ட ஒரு
சமயக் கோட்பாட்டையோ கருத்
தையோ முன்வைப்பவருக்கத் தென்
பட்டாலும், அவனது உள்ளேநாக்கு
சமூக நற்பணியே என்பதை நாம்
மறந்து விடலாகாது.

எனது கடந்தால ஆக்க இலக்கிய
நாள்கள் சம்பந்தமாக விமர்சனம்
செய்த இலக்கிய நன்பர் கள்
சிலர் அவ்வாக்கங்களைத் தவறுத்
லான கண்ணேட்டத்தில் கவனித்து,
புத்திமதி சொன்னமையாலேயே
மேற் குறிப்பிட்ட கருத்துக்களைத்
தெரிவிக்க முற்பட்டேன்.

என் அந்தராத்மாவுக்கு அடிபணிந்து
மக்களுக்காகவே அன்றும் உழைத்
தேன்; இன்றும் உழைக்கின்றேன்;
என்றும் உழைப்பேன் என மீண்டும்
உறுதி அளிக்கின்றேன். அதிகார
வர்க்கத்தின் அடிவருடி, அநுங்கிர
கம் பெற அற்பமேனும் ஆசைப்பட
மாட்டேன். மக்களுள் ஒருவருக்க-மக்
களுள் மனிதனுக்க வாழ்வே ஆசைப்
படுகின்றேன். என் ஆசை நிறை
வேற அனைவரும் கைகொடுக்க
வேண்டுமென இருங்கூப்பி வேண்டு
கின்றேன்.

‘வாழும் வழி’ என்னும் இந்நால் முன்று திருக்குறள் நாடகங்களின் தொகுப்பு. ‘வாழும் வழி’ என்ற தலையங்கத்தில் எழுதப்பட்டு, முதலாவதாக உள்ள இனைஞருக்கான நாடகம், இதே பெயரில் இலங்கை வரானையில் ஒவிபரப்பப்பட்டது. ‘அறுவடை’ என்ற தலையங்கத்தில் எழுதப்பட்டு, இரண்டாவதாக உள்ள பொதுமக்களுக்கான நாடகம். இதே பெயரில் தனிநூலாக வெளி யிடப்பட்ட எனது முதல் நூலின் மறுபிரசரம். ‘கைக்கூலி’ என்ற தலையங்கத்தில் எழுதப்பட்டு, முன்றாவதாக உள்ள சிறுவருக்கான நாடகம், ‘வெற்றிமனி’ என்ற சிறுவர் மாசிகையில் வெளிவந்த சிறுக்கதையின் நாடக வடிவம்.

இந்நாடகங்கள் அன்றிருந்த அதே உருவில் இல்லை. சில திருத்தங்களையும் மாற்றங்களையும் உள்ளடக்கி, உருமாற்றி எழுதப்பட்டு உள்ளன. இவை படிப்பதற்கு நல்ல தயிழ் நாடக இலக்கியமாகவும், நடிப்பதற்கு ஏற்ற மேடை நாடகமாகவும் அமைக்கப்பட்டும் உள்ளன.

இந்நால் பற்றிய உங்கள் உண்மையான அபிப்பிராயம் விரும்பி வரவேற்கப்படுகின்றது. தயவு செய்து தங்கள் அபிப்பிராயத்தை எழுதி அனுப்பி வைத்து உதவுங்கள். நன்றி.

உள்ளே...

நாடகம்

வாழும் வழி	—	7
அறுவடை	—	39
கைக்கூலி	—	77

பக்கம்

நாடகங்களில் வரும் பெயர்கள் யாவும் கற்பணியே;
அவை யானாயும் குறிப்பிடுவனவல்ல;

வாழும் வழி

இனிஞருக்கான நாடகம்

காட்சி 1

களம்: மலையகப் பட்டணத்தில் ஒரு பஸ்தரிப்பு

காலம்: விடியற்காலம்

பாத்திரங்கள்: மனிக்கடை மொகமெட்
புடைவைக்கடை நடராசா
தொழிற் சங்கவாதி முனுசாமி
யாசகன் முருகன்
பிரயாணிகள் சிலர்

வான்தை முத்தமிடும் வளர்ந்த மலைக்குன்றுகள்: அதே குன்றுகளிடை பிறந்து — வளர்ந்து — வழிந்து ஓடும் வளமான ஜீவநிகள். அந்நதியோரங்களில் பூத்துக் குலுங்கும் நெடிய காட்டு மரங்கள். அதை அடுத்து பரந்து விரிந்த மலை முகடுகளை மூடி அடர்த்தியாக வளர்ந்த அழகு மிகுந்த தேயிலைத் தோட்டங்கள் வெற்றிடை உதிரம் சிந்தி உழைக்கும் நற்றமிழ்த் தொழி வாளத் தோழர்கள்.

இப்படிப் பல்வகைச் சிறப்பும், வனப்பும் மிக்கது ஈழ வளநாட்டின் குறிஞ்சி நிலம். இக் குறிஞ்சி நிலத்திலே

ஒரு சிறு பட்டனம். அதன் மத்தியில் சுறுசுறுப்பாக இயங்கும் சந்தை. சந்தையை அடுத்தாற் போல் அவ்வழி வரும் பஸ்கள் தரிப்பதற்கெனத் தகரத்தினால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு பஸ் தரிப்பு.

அந்த பஸ் தரிப்பில் ஒருநாள். ஞாயிற்றுக்கிழமை. விடுமுறைநாள். பல தரப்பட்ட மக்களால் பஸ்தரிப்பு நிரம்பி வழிகிறது. வழமைபோல் பஸ் சேவை சீராகக் காணப்படவில்லை. கடந்த முப்பது நிமிட நேரம் ஒரு பஸ்கூட வந்ததாக இல்லை. பொறுமை இழந்த பிரயாணிகள் ஆத்திரம் அடைகின்றார்கள்.

மணிக்கடை மொகமெட் புடைவைக்கடை நடராசா விடம் மனக் கொதிப்பை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

மொகமெட்: இவங்கொடை பஸ் வந்தாயில் இல்லை முதலாளி. எவ்வொளவு நேரமாகக் காத்துக் கிடக்கிறது.

நடராசா: நாசமாப் போறவங்கொடை பஸ் இந்த மாதிரித்தான் மொகமெட். எவ்வொளவு நேரமா காத்துக்கிட்டு இருக்கிறது. உங்களுக்கு முந்தி வந்தவன் நான். பெற்றேல் விலையும் எக்கசெக்கம். இல்லாட்டி ஹயறிங்காரையாவது பிடிச்சிக்கிட்டு போகலாம்

மொக: முதலாளி எங்க பயணம்?

நட: இந்த மேக்கணக்கு லயத்துக்கு கொஞ்சம் போக னும். எக்க செக்கமாக நிலுவை நிக்குது. இவன் கணபதி கங்காணியின் மகன் பெரிய எம்டன். வெள்ளன விடியற்காலையிலை போய் ஆளை அமுக்குவோம்னு கூதலையும் பார்க்காம வந்தேன்.

மொக : போயும் போயும் அவங்கிட்டயா நிலுவையை விட்டங்க. குடிகாரப் பயல். குடிகாரப் பயலுக்குச்

சாமான் கடனுக்கு குடுத்த உங்களைச் சொல்லனும், முதலாளி.

நடா: என்ன செய்கிறது மொகமெட்! இந்தக் காலத் திலை கடன் குடுக்காம் தொழில் செய்யமுடியாது. குடுத்தாலும் நேரகாலத்திற்கு வாங்க முடியாது பிசினஸ் தொழிலே சின்னு போச்சு.

மொக: உம்... (பெருமூர்ச்சு ஏறிந்து) நாங்களும் பேசிக்கிட்டு இருக்கோம் பஸ்கம் வந்தபாடு இல்லை.

நடா: நம்ப வயினுக்கு நாலு பஸ் ஒடுன இடத்திலே இன்னைக்கு ஒண்ணேன் ஒண்ணுதான் ஒடுதுபோலை நேத்து பிறேக்டவுன்னு முன்னு பஸ் ஒடல்ல... யாருகிட்ட சொல்றது?... என்ன செய்யிறது?...

மொக: வழியில்லாம இல்ல. எதுக்கும் றை பண்ணி னல் சரிவரும்.

நடா: என்ன சொல்லுகிறீங்க மொகமெட்? அது என்ன றை?

மொக: நம்ப பஸ் பிரயாணிகள் சங்கம் ஒன்னு திறக்கனும்.

〔இதுவரை அமைதியாக உரையாடலைச் செவிமடுத்த மற்றைய பிரயாணியான தொழிற்சங்கவாதி முனுசாமி மொகமெட் தெரிவித்த கருத்தை ஆதரித்துப் பேச கிறோர்.〕

முனுசாமி: ஒங்க பேச்சை கவனமாகக் கேட்டுக் கிட்டு தான் இருந்தேன். மொகமெட் சொல்லுறதுதான் வழி. நம்ப ‘பஸ் பிரயாணிகள் நலன்புரி சபை’ ஒன்னு தொடக்கனும். எங்களுடைய குறைநிறைகளைப் பொறுப்பு வாய்ந்த மேலதிகாரிகளுடைய கவனத்திற்கு கொண்டு போகனும். பென்ஸ் காரில் ஓடித்திரியிற

பெரியவன்களுக்கு இதை எல்லாம் சொல்லாட்டா தெரியாது.

[இந்த நேரம் யாசகன் முருகனின் இரக்கும் குரல் கேட்கின்றது. அனைவரும் உரையாடலை நிறுத்திவிட்டு, முருகன் வந்து கொண்டிருக்கும் பக்கம் கவனத்தைச் செலுத்துகின்றார்கள்.]

முருகன்: [சில்லறை மிகுந்த காசு ரின்னை அடிக்கடி குலுக்கியபடி] அம்மா, தருமா!..... தாயே தருமா!

[வயதான ஒருத்தி சில சில்லறைக் காசுகளை ரின்னுள் போட்டு ஆதரிக்கிறான். முருகன் அடுத்து நிற்கும் பிரயாணியிடம் ரின்னை நீட்டுகின்றான்.]

முரு: சாமி... தருமா! இந்த ஏழைக்கு இரங்கி ஏதேனும் தாங்க சாமி.

[பிரயாணி ஒருவன் முறைத்துப் பார்க்கின்றான். முருகன் முறைத்துப் பார்த்தவனுக்கு அஞ்சி, அவனைச் சுடந்து அடுத்து நிற்கும் நடுவெயது நிரம்பிய மங்கையை அணுகுகின்றான்.]

முரு: அம்மா, தாயே! பசி அம்மா. பாவத்திற்கு இரங்கி தருமாம் தாங்க தாயே!

மங்கை: இந்த கஷ்ட காலத்திலே எப்படியப்பா தருமாம் தாற்று?

முரு: அப்படிச் சொல்லாதின்க அம்மா. பாவத்திற்கு இரங்க வேணும் தாயே!

மங்: உன்னைப் போலைதான் நாங்களும் பாவம். எங்களுக்கு யார் இரங்கிறது?

முரு: கண்டம் உள்ளவங்களுக்குத்தான் மத்தவங்க கண்டம் தெரியும் தாயே! உள்ளதைச் சொன்னால் நாங்களுக்கு யார் இரங்கிறது?

நேத்தில இருந்து ஒன்னும் சாப்பிட இல்லைத் தாயே!

மங்: [சற்று எரிச்சலாக] இப்ப விடியங்காத்தால் நான் என்ன நல்லாச் சாப்பிடுவிட்டா நிற்கிறேன். ஹற்றன் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கும் அவரைப் பாக்கப் போக வந்து, பஸ்ஸே இல்லாம துடிச்சிக்கிட்டு நிற்கிறேன். என் ஏக்கமும், தவிப்பும் எனக்கில்ல தெரியும்!

முரு: ஐயோ பாவம்! உங்க கெட்ட காலம் என் னம்மா செய்யிறது?... அம்மா, ஒரு சன்னு தேத்தண்ணிக்கு வழி செய்வீங்களா?

மங்: [கோபமாக] இந்தா உன் கரைச்சலைப் பொறுக்க ஏலாது. [சில சில்லறைக் காசுகளை ரின்னுள் போடு கிறுள்.]

முரு: கோடி புண்ணியம் தாயே.

[இடுத்து நிற்கும் மொக்கையை முதலாளிய அனுகு கிறுன் முருகன்.]

முரு: பசிக்குது பிச்சை தாங்க சாமி.

மொக்: நடராசா முதலாளி, இவனைப் பாத்திங்களா? தடிப்பய நம்பளப் போல கஷ்டப்பட்டு உழைச்சுத் திங்க இவனுக்குத் தெரியாதா?

நட: ஏன்டா தடிப்பயலே! உனக்கு ஏன்டா இந்த எளிய வேலை? ஏன்டா ஆளுகளை ஏமாத்திப் பிழைக்கிறோ?

முரு: இல்லைச் சாமி... கை... கை... [விக்குகின்றான்] வந்து... வந்து... கை வெளங்காதுங்க. குத்து வாதம் வந்து மடக்கிப் போட்டிருச்சி. வேலை செய்ய முடியாது சாமி... குத்துவலி சாமி.

[முருகன் முடலைப் போல் பாசாங்கு செய்து கையை மடக்கி வைத்திருக்கிறான்.]

முனு: இல்லை முதலாளி அவனுக்கு முடக்கு வாதம் தான். அவனை எங்கிட்டை அனுப்புங்க. நான் குடுத் தனுப்புகிறேன்.

[முருகன் வருகிறான். முனுசாமி வளைத்து வைத்திருக்கும் கையைப் பிடித்துப் பார்க்கின்றான்.]

முனு: வாதமேதான்! முடக்கு வாதமேதான்! குடுக்க தான் வேணும்!... உனக்கு என்ன வேணும்?

முரு: சாப்பாட்டுக்கு ஏதாச்சும் தாங்க சாமி. பசி சாமி.

முனு: சாப்பாடே தாரேன். தாராளமாத் தாரேன். எங்கே ரின்...ரின்னை குடு.

[முனுசாமி தனது மணி பேஸ்கைத் திறந்து சில்லறைக் காசுகளைத் தேடி எடுக்கிறான். அவற்றை முருகனின் ரின்னுள் போடும் தோரணையில் படாரென ரின்னையே பறித்துக் கொள்ளுகின்றான்.]

முரு: [ஆச்சரியமாக] சா...மி...சாமி!?

முனு: [கண்டிப்பான குரலில்] ஏதாச்சும் பேசினே, முன்வாய் பல்லுக் கொட்டிபோயிடும்.

முரு: சாமி! என் காசு ரின்னையே பிடுங்கிகிட்டிங்களே! ரின்னைத் தாங்க சாமி.

[முனுசாமி கோபம் அடங்காதவனாக வேகமாகச் சில்லறைக் காசு முழுவதையும் கொட்டி தனது காற்சட்டைப் பொக்கற்றுள் தினித்துக் கொள்கிறான். வெறும் ரின்னை தொலையில் போய் விழும்படி வீசி எறிகின்றான்.]

முரு: [அதிர்ச்சியாக] என்...ஞக்க சாமி இது? அ...நி...யாயம்!

முனு: இனி வாய் திறந்தே விலா எலும்பு உடையும். உன்னைப் போல சோம்பேறிப் பயல்களை விட்டு வைக்கிறது எங்க குத்தம். மலை மாதிரி பெரிய உடம்பை வைச் சுக்கிட்டு ஏய்ச்சி—ஏமாத்தி பிழைக்கிறீங்க. [கடுங் கோபமாக] சோம்பேறி நாயே! இனி இங்க நிக்காதே! நின்ன வெளுவெளுங்னு வெளுப்பேன் — உரிசரின்னு உரிப்பேன் — உயிர் எடுத்துப்பிடுவேன்!..... ஆமா!

முரு: [மன்றுட்டமாக] என் காசைத் தாங்க சாமி; போயிட்றேன்.

முனு: காசு இனி உனக்குக் கிடைக்காது. காசு கீசுண்ணு கதை இருக்கக்கூடாது. அதை அப்படியே ஒரு அனுதை இல்லத்து உண்டியலிலே சேர்க்கப் போரேன்..... [பொறுமையை இழந்து] நீ மரியாதையாகப் போகப் போறியா, இல்லை.....[தன் சேட்டுக் கையைத் தள்ளி சொருகுகிறுன்].

மொக: டே, தடிப்பயலே! உனக்கு அவரை யாருனு தெரியிலே. பெரிய தொழிற்சங்கவாதிடா! முனு சாமிடா!... போய்த் தொலை!... மரியாதையாப் போய்த் தொலை!

நட! என்டா அப்புறமும் நிக்கிறே! போய்த் தொலை யேன்டா [வாயை நறுமுகிறூர்.]

மொக: [சத்தமிட்டு இரைந்து] இனி நின்னே நானும் உதைப்பேன்... ரூஸ்கல்! தடிப்பயலே!

[முருகன் முனுமுனுத்தபடி அகல்கிறுன்]

காட்சி 2

களம்: பட்டணத்து தெருவொன்று

காலம்: மத்தியானம்

பாத்திரங்கள்: யாசகன் முருகன்

ஓரு சிறுமி

தொழிற்சங்கவாதி முனுசாமி

மனிக்கடை மொகமெட்

பொது மக்கள், சிலர்

பள்ளமும் மேடுமான பட்டணத்துத் தெரு. தூற்றை மழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது. எந்த நேரமும் மழை சோனுவாரியாகப் பொழியலாம். அதை அறி விருத்தி பயமுறுத்துகின்றன மின்வெட்டும், முழக்கமும் சண்நெருக்கடி குறைந்து விட்டது. சிலர் மாத்திரம் குடையும் கையுமாக நடமாடுகின்றனர்.

ஓரு சிறுமியும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கடைத் தாழ் வாரத்துள் ஒதுங்கி இருந்த யாசகன் முருகன் அவளை நெருங்கி கடை தொடுக்கிறார்கள்.

முருகன்: ஏன் தங்கச்சி நீ கூப்பண் கடைக்குப் போயிட்டா வர்ற?

சிறுமி: நீ ஏன் கேட்கிறே.

முரு: நீ வேற கையிலே சாமான் கூடையைத் தூக்கிக் கொண்டு வர்றியே, அதுதான் கேட்டேன்.

சிறு: அப்போ தெரிஞ்சிகிட்டுத்தான் கேக்குறியா?

முரு: என்ன தங்கச்சி சடார்னு கோபிச்சிக்கிறு? ஒரு கையிலே குடை. மத்தக் கையில் கூடை. மழை வேறை தூறுது. உன் கூடையை நான் கொஞ்ச தூரம் தூக்கி கொண்டு வந்து தரட்டுமா? இல்ல குடையை நான் பிடிச்சிட்டு வரட்டுமா?

சிறு: வேணும்..... வேணும்..... நீ போ.

முரு: என்ன தங்கச்சி? நான் மழையிலே நன்யறேன் நீ வேறே இப்படிச் சொல்லே?

சிறு: சரி, அப்ப நீ குடைக்குள்ளே வா..... ஆமா, நீ எங்கே போற?

முரு: நானும் இந்தப் பக்கமாகத்தான் போறேன்..... உம், குடையை உயர்த்திப் பிடியேன்.

சிறு: உன் உயரத்திற்கு என் கை எட்டுமா?

முரு: அப்போ குடையை இப்பிடிக் குடு. நான் பிடிச் சிறேன்..... [சிறுமி குடையைக் கொடுக்கிறார்] ஆ... இப்ப சரியா?

சிறு: என் தலைக்கு நேரே சரிவாகப் பிட..... [இருவரும் ஒரு முறசந்தியை வந்தடைகின்றனர்] நான் இந்த வலப்பக்க ரூட்டுக்குத் திரும்ப வேணும்.

முரு: ஒ...அப்படியா! அதோ இருக்குதே ஒரு கடை. நான் அதிலே வெத்திலை வாங்க வேணும். நீ இந்த வீட்டுத் தாழ்வாரத்திலே கொஞ்சம் நின்றுகிட்டு இருந்தான் ஓடிப் போயிட்டு வந்திடுறேன்.

சிறு: என் குடையைத் தந்திட்டு நீ எங்கேயாவது போ.

முரு: கம்மா இரு பிள்ளை, போயிட்டு இதோ வந்திடுறேன்.

[முருகன் சிறிது தூரம் போனதும், ஒரே ஒட்டமாகக் குடையைக் கொண்டு ஓடுகிறுன். சிறுமி அவனின் திருட்டு வேலையைக் கண்டதும் அழுது, சத்தமிட்டுக் கத்துகின்றன்.]

சிறு: என் குடை!..... என் குடை!..... ஐயோ! என் குடையைத் தூக்கிகிட்டு ஓடுறேன். குடையை தூக்கி கிட்டு ஓடுறேன்.....

அம்மா..... அம்மா..... [ஓலமிட்டு அழுகின்றன்.]

[சத்தம் கேட்டு முனுசாமி ஓடி வருகின்றன்.]

முனுசாமி: ஏன் தங்கச்சி அழுகிறே? என்ன நடந்தது?

சிறு: மாமா அந்த ஆள் என் குடையைப் பிடுங்கிகிட்டு ஓடுறேன்.... அதோ ஓடுறேன்!..... ஏமாத்தி பிடுங்கிகிட்டான் மாமா [அழுகின்றன்.]

முனு: இப்படியே அழுவாம நில்லு தங்கச்சி. குடையை நான் வாங்கிட்டு வந்து தாரேன்.

முனுசாமி வேகமாகத் தூரத்தி முருகனைப் பிடித்து விடுகிறுன். அவனைக் குடையும் கையுமாக குறை இழுவையில் சிறுமி நின்ற இடத்திற்குக் கொண்டு வரு

கிண்றான். ஒரு சனக்கூட்டம் கூடிவிடுகிறது. மொகமெட் முதலாளியும் அந்த இடத்தில் வந்து சேருகிறார்.]

கிற: இது என் குடை மாமா. இந்த ஆள் இதை ஏமாத்திப் பிடுங்கிக்கிட்டு ஒடினன்.

மொகமெட்: இந்த தடிப்பயல் பஸ் ஸ்டாப்பில் நேத்து எங்களையே ஏங்கீகப் பாத்தான். இவன் மூட் டெலும்பு முறிக்கணும், அடியைப் போலை அண்ணன் தம்பி உதவாது என்பாங்க.

முனு: நாய்ப்பயலே! உன்னை நேத்துதான் மொகமெட் முதலாளியும் நானும் எச்சரிச்சி அனுப்பினேம். இன்னைக்கு வழிப்பறி கொள்ளை அடிக்கிறு..... ஆரு கிட்டடா பிடுங்கின? ஒரு பச்சைப் பிள்ளைகிட்ட. உன்னை இனி உயிரோடு விட்டா இந்த டவுனுக்கே ஆபத்து.

[முனுசாமி ஈவிரக்கம் காட்டாது கையாலும் காலாலும் அடிக்கிறான். மொகமெட்டும் அடிக்கிறார். சுற்றிநின்ற சணங்களும் அடிக்கிறார்கள். அடி, உதைதாங்கமாட்டாது முருகன் “ஐயோ!” “ஐயோ” என ஆலருகிறான். அவன் மீது அனுதாபம் காட்டப்படவில்லை. முருகனின் முகம் வீங்கி விடுகிறது. பல்லு உடைந்து, இரத்தம் வடிகிறது. இறுதியில் அவன் மயங்கிச் சுருண்டு விழுந்து விடுகிறான். ஆத்திரம் அடங்காத முனுசாமி குட்டிப் பிரசங்கம் ஒன்றை நடத்துகிறான்.]

முனு: நாம் சமூக விரோதிகளை மன்னிக்க முடியாது. மன்னிப்பை அநேகர் சரியாக விளங்கிக் கொள்வதில்லை. பொறுமையும், சகிப்பும் பயனளிப்பதாக இல்லை. இன்றைய நிலையில் தண்டம் தவிர்க்க முடியாததாகி விட்டது. பலரைச் சரியான வழிக்குக் கொண்டுவர தண்டம் பாவித்தே ஆசனும்.

மொக: இந்தத் தடிப்பயலைத் தொலைக்கணும்!

முனு: இந்த முதேவிக்கு ஆட்களை ஏமாற்றுவதும், ஏய்ப்பதும், களவெடுப்பதும், தட்டிப்பறிப்பதுமே தொழில் நேத்தும் எச்சரிக்கை செய்தேன். கேட்கவில்லை, இனியாவது திருந்துவான்னு நினைக்கிறேன்.

[சனக்கூட்டத்தில் சிலர் முனுசாமியின் கருத்தை ஆமோ தித்துப் பேசுகின்றனர்.]

ஒருவன்: இவனுக்குக் கொடுத்தது போதாது. இவன் எங்கவீட்டுக்கு வந்து வாங்கித் திண்ணுட்டு திருடிக்கிட்டும் போனவன்!

இன்னெருவன்: இவன் என் சம்சாரத்துடைய தாலிக்கொடியை அறுத்து கையும் மெய்யுமாகப் பிடிபட்டவன். இந்த நாயைக் கண்ட துண்டமாக வெட்டி போடனும்!

மொக: இந்தத் தடிப்பயல் இப்பிடியே கிடந்து அமுந்திச் சாகட்டும்! நங்ப போவோம்..... வாங்க வாங்க!..... ஏன் அப்புறமும் நிக்கிறீங்க? வாங்கப்பா

காட்சி 3

களம்: பண்டிதர் இளங்கோவனின் இல்லம்

காலம்: மாலைப்பொழுது

யாத்திரங்கள்: பண்டிதர் இளங்கோவன்

மாணவர்: புகழேந்தி, தமயந்தி,

செல்வராசா, இன்னும் சிலர்:

யாகூன் முருகன்

வேலைக்காரி வள்ளி

பட்டணச் சுற்றுப் புறத்தில் ஒரு பழைய கால வீடு
இதுவே பண்டிதர் இளங்கோவனின் இல்லம். இவ்வில்
லத்தின் விசாலமான முன் விழுந்தை வகுப்பறையாக
மாற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பட்டணத்துப் பள்ளி
மாணவர்கள் தமிழ் படிப்பது இங்கேதான். மாலை
வேளையில் திருக்குறள் போதிப்பதற்கேன சிறப்பு
வீகுப்பொன்றும் நடைபெறுகிறது. இதற்கு மாணவர்
அல்லாதவரும் வந்துபோகின்றனர்.

செவ்வாய் மாலை. திருக்குறள் வகுப்பு மிக உற்சாக
மாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

இளங்கோவன் : புகழேந்தி இன்றைக்கு நாம் படிகிகும் திருக்குறள் எது?

புகழேந்தி: அதிகாரம் ‘உழவு’ பத்தாவது பாடல் சார்.

இள: எங்கே அந்தப் பாடலைப் படி.

புக: “இலம்என் றசை இருப்பாரைக் காணின்
நிலம்என்னும் நல்லான் நகும்”

இள: நன்று புகழேந்தி. நன்றாகப் படித்தாய். பின்னொக்கள் புகழேந்தி படித்தது போல் சொற்சுத்தியாக பொருள் விளங்கக் கூடியதாக படிக்கப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். இராகத்தோடு இனிமையாகப் பாடவும் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். இசை பெருங்காந்தம். யாரையும் இமுத்து ஈடுபடுத்தும் சக்தி வாய்ந்தது.

இனி இங்கைய குறளுக்கு வருகின்றேன். குறள் உழவுத் தொழிலினால் வாழுதல் பற்றியது. உழவுத் தொழில் செய்து, அதனால் வரும் ஊதியத்தில் வாழக் கூடியதாக இருக்க, “பசிக்கிறதே! உண்பதற்கு எனக்கு உணவில்லையே!” எனச் சொல்லிச் சோம்பி இருப்பவர் களைக் கண்டு நிலம் என்னும் நல்லாள் தன்னுள் சிரிக் கிண்ணுள் என்பதே இதன் பொருள். பின்னொக்களுக்கு இந்தக் குறள் புரிகிறதா?

மாணவர்: ஆம் சார்.

இள: நன்று... தமயந்தி, இந்தக் குறளில் பேசப்படும் தொழில் என்ன?

தமயந்தி: உழவுத் தொழில் சார்.

இள: புகழேந்தி, நிலமக்கீ வள்ளுவர் ஏன் ‘நல்லாள்’ என வர்ணித்துள்ளார்? நிலமகள் எப்படி நல்லாள் ஆகிறன்?

புக: நிலமகள் ஒரு உண்மையான சமதர்மவாதி. அவள் பாகுபாடு காட்டுவதில்லை. மக்களை ஆண்—பெண் என்றே, கறுத்தவர்—வெளுத்தவர் என்றே, உயர்சாதி—கீழ்சாதி என்றே, பிரித்துப் பாரபட்சம் காட்டுபவள் அலிலன் நிலமகள். அவளை யார் நாடினாலும், ஒரே விதமாக கணித்து வாரி வழங்குபவள். உழைக்கும் அளவு அறிந்து உழைப்புக்கு ஏற்றபடி ஊதியமும் செலுத்துபவள். இந்த நற்பண்புகளால் நிலமகளை வள்ளுவர் ‘நல்லாள்’ என நயந்து வர்ணித்துள்ளார்.

இளை அற்புதம்! புகழேந்தி அற்புதம்! நீ ஒரு அறிஞனுக்கு உரிய திறமையோடு விளக்கம் தந்துள்ளாய். அப்படி அனைவரும் திருக்குறளுக்கு விளக்கம் சொல்ல முயல வேண்டும். காலமாற்றத்திற்கு ஏற்ப விளக்கம் சொல்ல முற்பட வேண்டும். படித்து மனப்பாடம் செய் வதைக் கிளிப்பிள்ளை போல் ஒப்புவிப்பது சிறப்பல்ல.

தமிப்புகழேந்தி சொல்லியதை ஒட்டி இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேசலாமென நினைக்கிறேன். சாதி நமது சமுகத்தை பீடித்துள்ள பயங்கர நோய். இதனை உடனடியாகப் போக்கிடல் வேண்டும். இல்லை யேல், நம் சமுகத்தின் ஆயுருக்கே ஆபத்து ஏற்பட லாம்!

நாம் “பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்ற வள்ளுவர் காட்டும் உண்மையை உணர்ந்தவராக வேண்டும். “பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை” என்பதற்கு அமைய ஹரிசனங்களின் பொருளாதார விருத்திக்கு உழைக்க வேண்டும். கலப்புத் திருமணமே சாதி நோய்க்குக் கடைசி மருந்து என்பதை விளங்கி கலப்புத் திருமணங்களை மனமார வரவேற்க வேண்டும்.

திரும்பவும் சம்பந்தப்பட்ட குறளுக்கு வருகின்றேன் நாம் நிலம் என்னும் நல்லாளை நாடி பஞ்சத்தைப்

போக்க— பசியைப் போக்கப் பாடுபடுவோமாக! முயற்சி திருவினை ஆக்கும். செல்வத்தைப் பேருக்க— திருமகனை நிலைக்கச் செய்ய உழைப்போமாக!

செல்வராசா! எமது அடுத்த குறள் முயற்சி பற்றியது. அதனைப் படி.

செல்வராசா:

“முயற்சி திருவினை ஆக்கும்
முயற்றின்மை இன்மை புகுத்தி விடும்”.

இளை: இது எந்த அதிகாரத்தில் எத்தனையாம் பாடலாக வருகிறது?

செல்: அதிகாரம்: ‘ஆள்வினை உடைமை!’ பாடல் ஆறு சார்.

இளை: புகழேந்தி, இதன் பொருளைச் சொல்லு பார்க்கலாம்.

புக: “முயல்க” என ஆளையிட்டுள்ளார் வள்ளுவர்: முயற்சி செல்வத்தை உண்டாக்கும் எனத் தெரிவிக்கும் வள்ளுவர், முயற்சி இல்லாமை வறுமையை— ஏழையைத் தந்துவிடும் எனவும் எச்சரிக்கிறூர்.

“தெய்வத்தான் ஆகா தெனினும் முயற்சிதன் மெய்வருத்தக் கூலி தரும்”

என்று இன்னேரு குறளால் முயற்சிக்குப் பலன்கிடைத்தே ஆகும் என நம்பிக்கையும் தெரிவித்துள்ளார்.

இளை: அருமை புகழேந்தி! நீ அருமையாக விளக்கம் தருகிறேய்... சரி பிள்ளைகளே, இன்றைய பாடத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், உழவுத் தொழிலை மேற்கொண்டு வாழ்வோமேயானால் வறுமை இன்றி வாழலாம் என்பதும்; கடுமையாக உழைப்போமேயானால்

வணமாக வாழலாம் என்பதுமேயாம். இன்று நாம் படித்த குறட்பா இரண்டினையும் மனப்பாடும் செய்ய வேண்டும். நாளைக்கு மேலும் இரண்டு குறட்பாக்களை படிக்கலாம்: ஒன்று மீதியாகச் சேரும் செல்வத்தை என்ன செய்வது என்பது பற்றியது. மற்றயது தலையாய அறம் எது என்பது பற்றியது. முன்னையது அதி காரம்: 'சுகை'. பாடல்: ஆறு. பின்னையது அதிகாரம்: 'கொல்லானம்'. பாடல்: இரண்டு.

பிள்ளைகளே! நேரம் ஏழாகி விட்டது. முன்னிருட்டுக் காலமிது. மழையும் வருவதற்கான அறிஞரிகள் தோன்றுகின்றன. கவனமாக வீடுகளுக்குப் போய்ச் சேருங்கள்..... வணக்கம் பிள்ளைகளே!

மாணவர்: வணக்கம் சாரி!..... போய் வருகின்றோம். [வழக்கம் போல் வீட்டு வாசல்வரை சென்று, மாணவரை வழியனுப்பிய ஆசிரியர் இளக்கோவன் வீட்டுச் சாளரவோரம் யாரோ ஒருவன் பதுங்குவதைப் பார்த்து விடுகின்றார்.]

இள: யார் அங்கே?..... யாரடா நீ?... ஓடாதே!..... ஓடாதே!..... இப்படி வா.

[பதுங்கியது வேறு யாருமல்ல. யாசகன் முருகனேதான்! அவன் நடுங்கிய வண்ணம் ஆசிரியர் முன்னிலைய அடைகின்றான்.]

இள: திருட்டுப்பயலே! நீ யார்? ஏன்டா யன்னல் ஓரம் பதுங்கினாய்?

முருகன்: நான்...வந்து...வந்து... [விக்குகின்றான்].

இள: வந்து... வந்து... என்னடா வந்து?

முரு: வந்து பிச்சைக்காரன் ஜயா. பிச்சைக்காரன் முருகன் ஜயா. நான் ஒரு அனுதை ஜயா.

இள: பிச்சைக்காரனு?... பிச்சை எடுக்க நேரகாலம் இல்லையா பிச்சை எடுக்க இரவு நேரத்திலா வருவது பிச்சைக்காரன் ஏன் யண்ணல் ஒரம் பதுங்க வேண்டும்:

முரு: என்னை நம்புங்க ஜயா. ரெண்டு நாளா அன்றை மத்தண்ணீ இல்லீங்க. பசி குடலை வாட்டுதுங்க. ஒருத்தரும் தர்றதா இல்லை. ஜயா, தருமவான் — ஏழைகளுக்கு இரங்குபவர் என்னு கேள்விப்பட்டு வந்தென்றுங்க. வந்த இடத்திலை எனக்கும் தேவையான ஒன்னைப் பத்திச் சொல்லிக் கொண்டிருந்திங்க. கவனமாகக் கேப்போழுங்னு யண்ணல் ஒரம் ஒதுங்கி சத்தம் இல்லாமல் நின்னேன் ஜயா.

இள: உளக்கும் தேவையானதா? கவனமாகக் கேட்ட வேண்டியதா? அப்படி என்னத்தை விளக்கினேன்?

முரு: நான் இன்னைக்கு பிச்சைக்காரன்தான் ஜயா. இனிமேலும் பிச்சைக்காரனுக இருக்க விரும்பலை. பிச்சைக்காரத் தொழிலை விட்டிட்டு, மரியாதையான வேற தொழில் ஒன்னைத் தேடப் பார்க்கிறேன் ஜயா. நீங்க உழைத்தால் வாழலாம் என்னு சொன்னீங்க! அது எப்படி ஜயா?

இள: உன்னை நம்பலாமா?

முரு: சத்தியமாக நம்பலாம் ஜயா. இந்த கூப்பிரமணி சாமி சத்தியமாக நம்பலாம் ஜயா.

இள: சாமி, முதலில் உனது வயிற்றுப்பசியைப் போக குகின்றேன். பிறகு உனது உளப்பசிக்கு உணவளிக்கின்றேன். வள்ளி!.....வள்ளி!..... இங்கேவா.

வள்ளி! என்ன ஜயா? ஏன் கூப்பிட்டங்க?

இள: இந்த ஏழைக்கு நல்ல பசி அம்மா. ஏதாவது சாப்பிடக் கொண்டு வந்து கொடு.

[வள்ளி விட்டினுள் ஓடிச் சென்று சில பாண்டுண்டு கண்டும், கொஞ்சம் பச்சை மிளகாய்ச் சம்பலையும் ஒரு தட்டில் வைத்துக் கொண்டு வந்து முருகனிடம் அன்பாகக் கொடுக்கிறார்கள். மீண்டும் குதித்தோடிப் போய் ஒரு குவளையில் தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறார்கள். முருகன் ஆவலாக ஆகாரத்தைப் புசித்து, தேநீரை அருந்துகிறார்கள்.]

இளைஞர்: சாப்பிட்டுவிட்டாயா?..... எனக்கொரு விளக்கம் தேவை. நான் இனிமேல் பிச்சைக்காரனாக விரும்ப வில்லை என்றாலே! அப்படி என்றால் என்ன பொருள்? வேறு எதாவது தொழில் செய்து வாழ விரும்புகிறேயா?

முரு: ஆம் ஐயா!

இளைஞர்: அப்படி என்ன நடந்தது? ஏன் புதிய தொழிலை விரும்புகின்றாய்?

முரு: ஐயா, ஒங்க திருக்குறள் பாடத்தைக் கேட்டதுமே என் மனம் மாறிப்போச்சுங்க. என் பிச்சைக்காரத் தொழிலை இன்னைக்கே விட்டிடுவோன்று நினைக்கிட்டேன்.

பிச்சை எடுப்பது வேசான கரியமில்லீங்க. மரியாதையே இல்லாத தொழில் ஐயா. அவமரியாதைப்படனும் ஐயா. அடியும் உதையும் வாங்கி இருக்கிறேன் ஐயா. எத்தனை முறை நாய்கிட்ட கடி வாங்கி இருக்கிறேன் ஐயா. சிலர் எங்களை நாயைவிட மோசமாகத் தான் நடத்துவாங்க. [முதுகுப்புறத் தழும்புகளைக் காண்பித்து] இங்கே பாருங்க ஐயா. பிச்சைக்காரத் தொழில் தந்த பரிசை! [உடைந்த பல்லைக் காண்பித்து] இதுவும் பிச்சைக்காரத் தொழிலாலைதான் கிடைச்சதுங்க. [கண் கலங்குகின்றான். அழும் குரவில் பேச்சைத் தொடருகின்றான்.] இனிமேல் இந்த அசிங்கத் தொழிலை விட்டிடு

வேன் ஐயா. அதற்கு நீங்க உதவனும் ஐயா... தசெய்து நீங்க உதவனும் ஐயா.

இளை: உதவுகின்றேன். என்னால் முடிந்தவற்றை செய்து உதவுகின்றேன்..... உனக்கு என்ன செய்தெரியும்?

முரு: கொஞ்சம் காட்டித் தந்தா எதையும் பிடிச் வேன் ஐயா. கொஞ்சம் செய்திட்டால் பின்னே செயலாம் ஐயா.

இளை: தோட்ட வேலை செய்கிறையா? கொஞ்சம் டப்பட வேணும்.

முரு: அதுக்கு என்ன ஐயா? செய்கிறேன். கஷ்டப்பத்யார் ஐயா.

இளை: நாளைக்கு மத்தியானம் பதினெட்டு மணியன்றி வா. தொழில் தேடித் தருவது பற்றிய இறுதி வைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

முரு: சொன்னபடியே வந்திடுவேன் ஐயா. எப்படி எனக்கு ஒரு புதுத் தொழிலைத் தேடித் தந்து, யாதையாக வாழ வழி செய்யிங்க ஐயா... வரட்டுமா ஐயா?

இளை: சரி! போய் வா.

காட்சி 4

என்: முருகனின் இல்லம்

எலம்: முற்பகல்

நத்திரங்கள்: முருகன்

வள்ளி

இளங்கோவன்

நோட்டம் ஒன்றின் அண்டையில் அழகிய சிறு வீடு: வீட்டு முன்றிலில் நாற்சதுர குரோட்டன் வேலி. அதன் மூடுமத்தியில் பரந்து செழித்து வளர்ந்த நெடியவானை மரம். மரத்தைச் சுற்றி ஒட்ட அளவாக வெட்டப்பட்ட புற்றுரை. இதுதான் முருகனின் வசிப்பிடம்.

இன்று தீபாவளி திருநாள். முருகனுக்குத் தலைத் தீபாவளி. அவன் முற்றத்து நிழல் மரத்தின் கீழ்ப் போடப்பட்ட சாய்வு நாற்காலியுள் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்து ஓய்வெடுக்கிறோன். அவனுக்கு வலது பக்கத்தில்

இருக்கும் ஸ்ரேவில் வானெவி தேன் சிந்தும் சினிமாப் பாக்களை இசைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

“உன்னைக் கண்டு நான்ஆட
என்னைக் கண்டு நீஆட
ஊரெல்லாம்
கொண்டாடும் தீபாவளி...”

என்ற ‘கலியாணப் பரிசு’ திரைப்படப் பாடலை இப்போது வரானெவி ஒலிக்கிறது. வள்ளி ஒரு தட்டில் உழுந்து வடையும், ஒரு கோப்பை தேநீரும் கொண்டு வற்று ஸ்ரேவில் வைத்துவிட்டு இன்முகம் காட்டி இன் மொழி பேசி முருகனைச் சாப்பிடும்படி வேண்டுகிறோன்:

வள்ளி: அத்தான், உங்களுக்குப் பிடித்த உழுந்து வடைக்குடாகவும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். தேநீரோடு வடையைச் சாப்பிடுங்கோ.

முருகன்: கெட்டிக்காரி! உனக்கு எது எனக்கு எப்போது பிடிக்கும். எது எனக்கு எப்போது பிடிக்காது என்பது நன்கு தெரியும். எனக்கு குடான உழுந்து வடைக்குடான தேநீரோடு பிடிக்கும் என்று தெரிந்து வைத்திருக்கிறேயே! நீயே நவயுக வாக்கி!

இன்னென்று, இன்றென்ன ஒரே தடல் புடல் ஏற்பாடுகள்? வயிற்றுக்கு ஈவே கொடுக்கமாட்டாய் போலிருக்கே!

வள்: எமக்கிது தலைத் தீபாவளி. நாம் நம்மால் முடிந்தளவு கொண்டாடி மகிழ வேண்டாமா?

முரு: அது சரிதான்... வள்ளி, நாம் தீபாவளிக் கொண்டாட்டம் என்று அதிகாலையிலே எழும்பி, என்னைய் வைத்து நீராடி, புத்தாடை அணிந்து, கோவிலுக்குச் சென்று வழிபட்டு, புதுத் தின் பண்டங்களை உண்டு

மகிழ்ந்தோம். இளங்கோவன் ஜயா இன்றைக்கு என்ன செய்வார்? அவர் பெரிய சீர்திருத்தவாதி ஆச்சே: அவரின் தீபாவளி எப்படி இருக்கும்?

வள்: பண்டிதர் இளங்கோவன் ஜயா பெரிய பகுதி தறிவுவாதி; பழையமையை — ஆசாரத்தை அப்படியே கண்ணே முடிக்கொண்டு ஏற்பவரல்ல. புராணக் கதைகளைப் புத்தி புகட்ட எழுதப்பட்ட கட்டுக் கதைகள் என்றும்— கற்பனைக் கதைகள் என்றும் சொல்லுபவர்:

முரு: அப்படி என்றால் நரகாசரன் கதையை நம்பவே மாட்டார்.

வள்: நரகாசரன் கதையை அப்படியே நம்புவதில்லை; அந்தக் கதை சொல்லும் தத்துவத்தை நம்புபவர்;

முரு: அதைப் பற்றி கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லேன் வள்ளி.

வள்: எங்களில் பதுங்கி வாழும் கெட்ட குணங்களே நரகாசரர்களாம். அவர்களைக் கண்டு பிடித்து விரட்ட விரதம் பூணும் திருநாளே தீபாவளியாம். எம்மை நாமே ஆராய்ந்து, அவ்வனவற்றை அகற்றி, நல்லளவற்றுக்குப் புத்துயிர் கொடுக்க வேண்டும் என்பார்... இப்படியேதான் — இதே வாரித்தைகளிலேதான் பண்டிதர் ஜயா சொல்லுவார்.

முரு: பண்டிதர் ஜயா சொல்லுவது முழுக்க முழுக்கச் சரி. நான் அனுபவப்பட்டவன். நானும் ஒரு காலம் நரகாசரனாகத்தானே வாழ்ந்தேன். எனக்கு சவிரக்கம் இருக்கவே இல்லை! மற்றவரும் என்னைப் போலேதான் என்று நினைக்கவே இல்லை! ஏமாற்றுவதே என் தொழில்; ஏய்ப்பதுதான் என் பிழைப்பு. ஊனமுள்ளவன் போலே நடித்தேன். களவுடுத்தேன், கள்ளுக் குடித்தேன். பீடி குடித்தேன். தாவிக் கொடியை அறுத்தளவுக்கு பாதி

கம் செய்து வாழ்ந்தேன். எத்தனையோ நாள் குடிவெறி யில் கானுக்குள் கவுன்று விழுந்து கிடந்ததுமுண்டு..... இவற்றை நினைக்க எனக்கே இப்போ சிரிப்பு வருகிறதே வள்ளி! [முருகன் சற்றுச் சிரிக்கிறான்].

வள்: இன்று நீங்கள் முற்றுக முழுதாகத் திருந்தி விட உர்கவே! அதுவே போதும். நீங்கள் உங்களை நினைத்துத் திருப்திப்படலாம் — பெருமைப்படலாம்.

முரு: என் பெருமைகிகெல்லாம் பண்டிதர் ஜயாவே உரித்தானவர். நான் என்னை நினைக்கும் போது ஜயா வைத்தான் நினைக்கிறேன். பண்டிதர் ஜயா என்ற ஒரு வரை நான் வாழ்க்கையில் [சந்திருக்காது விட்டால், வாழும் வழி — வாழ்க்கை விளக்கமாம். திருக்குறலைக் கேட்கும் வாய்ப்பு எட்டியிருக்காது விட்டால், நான் இன்னும் நரகாசரனே!

வள்: தானும் ஜயாவுக்கு எவ்வளவோ கடமைப்பட்ட வள். யாருமற்ற அனுதைக்கு ஆதரவளித்து — தன் சொந்த மகளைப் போல் பேணிக் காத்து — வளர்த்து — ஆளாக்கி — வாழ்க்கைக்குத் துணையும் தேடித்தந்த வளர்ப்புத் தந்தை அவரி! எனக்குச் கண்கள்ட தெய் வம் அவரி!

முரு: அந்த கண்கள்ட தெய்வத்தை இன்றைய நல்ல நாட் பெருநாளில் கண்டு, வணங்கி, ஆசீர்வாதம் பெற வேண்டும். அவரிடம் இப்போதே புறப்படுவோமா?

வள்: என்ன அதிஷ்ட்டம்! கும்பிடப் போன அந்தத் தெய்வம் குறுக்கே வருகிறதே! ஜயா எங்களிடமேதான் விந்துகொண்டிருக்கிறோர்.

முரு: வாருங்கோ! ஜயா, வாருங்கோ! வணக்கம்.

[முருகனும் வள்ளியும் பண்டிதர் இளங்கோவனைக் கைகூப்பி, சிரம் தாழ்த்தி வணங்குகின்றனர்.]

இலங்கோவன்: வணக்கம் பிள்ளைகளே! நலம்தானு? தலைத் திபாவளி எப்படி? உங்களோடு சேர்ந்து திபாவளி யைக் கொண்டாடலாமென நானும் வந்துள்ளேன்.

முரு: மிக, மிகச் சந்தோஷம் ஜயா. நாங்கள் உங்களிடம் வருவதற்கே ஆயத்தம் செய்தோம். எமது புண்ணியம்! நாங்கள் புறப்படுவதற்கு முன்பாகவே நீங்கள் வந்து விட்டார்கள்.

ஜயா, நீங்கள் வந்தபடியே நின்ற கொண்டிருக்கின்றீர்கள். தனது செய்து இந்த சாய்வு நாற்காலியுள் அமருங்கள்.

இலங்கோவன் சாய்வு நாற்காலியிக் குருகிறார். வள்ளி ஒரு வெள்ளித் தட்டில் பலகாரங்களையும், ஒரு கோப்பை தேந்ரையும் கொண்டுவந்து ஆகிரியருக்கு அன்பாகப் பரிமாறிக் கொண்டு குடும்ப நலம் விசாரிக்கிறான்.]

வள்: ஜயா, அம்மாவும் பிள்ளைகளும் குமார இருக்கின்றார்களா?

இள: அனைவரும் குமார இருக்கிறார்கள். உங்கள் சுகந்தை விசாரித்து வரும்படியும் வேண்டியிருக்கிறார்கள்.

வள்ளி, உங்கள் விருந்து அற்புதம்! பலகாரங்கள் மிகவும் சுவையாக இருக்கின்றன, நான் தினமும் சாப்பாட்டை இங்கேயே வைத்துக் கொள்ளலாம் போலிருக்கே!

வள்: அந்தப் பாக்கியம் எங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்பதே எங்களது பிரார்த்தனை ஜயா.

“இருந்தோம் இவ்வாழ்வ தெஸ்லாம் விருந்தோம் வேளாண்மை செய்தல் பொருட்டு”

என்ற இல்லற இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாக வாழுவும் வழி பிறக்கும்.

இள: உங்கள் அன்புக்கு நன்றி வள்ளி. தேவை வறிதால் வராமலா விடுவேன்? என் குடும்பத்தினரிட மிருந்து ஒரு நற்செய்தியும் கொண்டு வந்துள்ளேன்:

வள்: நற்செய்தியா! அப்படி என்ன ஐயா நற்செய்தி?

இள: உங்களுக்குத் தலைத் தீபாவளிப் பரிசாக இந்தத் தோட்டத்தை உரிமை ஆக்கியிட முடிவு செய்துள்ளோம். நானோக்கே இக்காணியை எழுதித்தர ஒழுங்கும் செய்துள்ளோம். ஒரு வேண்டுகோள். நானோக்குப் பின் னேரம் எங்கள் வீட்டிற்கு ஒரு தடவை வந்துபோக வேண்டும்.

முருகனும் வள்ளியும்: [ஆச்சரியமாக] என்ன ஐயா இது!!

இள: இது என் கடமை.

முரு: உங்களுக்கே உரித்தான் காணியை எங்களுக்கு எழுதித்தருவது உங்கள் கடமையா?

இள: கடமை மட்டுமல்ல கட்டாயமும். கமக்காரர் களுக்குக் காணிநிலம் வேண்டும். காணிநிலம் உழைப்போருக்கே உரிமையாக்கப்படவும் வேண்டும். இந்தக் கைங்கரியத்தைச் செய்ய வாய்ப்புக் கிடைத்தத்தை என்னி மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். நீ நேர்மையான உழைப்பாளியா என்பதை நிர்ணயிக்கவே இத்தனை காலமும் பொறுத்திருந்து சோதித்தோம். உன்னை உண்மையான உழைப்பாளியாகக் கண்டதற்கு மேல் இக்காணியை எழுதித்தராது வைத்திருப்பது பாவம்:

* எம்மிடம் நியாயமான அளவு சொத்துபத்து உண்டு: தேவைக்கு மேலதிகமாக வைத்திருப்பது பெரும்பாவம்;

முரு: ஐயா, நீங்கள் எனக்கு எவ்வளவோ உதவி செய்துள்ளீர்கள். ஒரு பிச்சைக்காரனை அன்பு சேலுத்தி

ஆதரித்தீர்கள். தோட்டம் செய்யக் கற்றுக் கொடுத் தீர்கள். உங்கள் காணிநிலத்தில் குத்தகை வாங்காது தோட்டம் செய்ய உரிமை வழங்கின்றீர்கள். இந்தத் தோட்டத்தின் அண்டையில் வீடும் கட்டுவித்துத் தந் தீர்கள். வீட்டில் கடேப்பமாக நிறை வாழ்வு வாழ ஒரு பெண்ணையும் மனம் முடித்துத் தந்தீர்கள். எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக ஏழுத்தறிவித்தீர்கள். அத்தோடு இவ்வுலகத்து அதியுயர்ந்த நீதி இலக்கிய நூலாம் திருக்குறளை முறையாகப் படிக்க தங்கள் திருக்குறள் வகுப்பில் சேர்த்துக் கொண்டுர்கள். பல ஆண்டுகளாகத் திருக்குறளைப் புகட்டினர்கள். கொச்சைத் தமிழ் பேசித் திரிந்த என்னை நற்றயிழ் பேசச் செய்தது நீங்களே தான் ஐயா. இவ்வளவும் போதாதா? இன்னமும் உதவி செய்ய வேண்டுமா?

இளைஞர்: சின்னஞ்சிரை செய்கினி உதவிகள் என உருப் பெருப்பித்துப் பேசுகிறோம்.

‘பகுத்துள்ளு பலியிரு ஓய்புதல் நூலேயார்
தொகுத்தவற்றுள் என்னம் தலை’

என்பது வள்ளுவர் பணிப்பு. இதனைப் பொன் செய்கிறேன். இதனையும் செய்ய முடிந்தமையாலேயே செய்கிறேன்.

முரு: இத்தனை காவயாக பறைத்த ஒன்றை வளிப் படுத்த விரும்புகிறேன் ஜபா.....நான் உங்கள் அண்பைப் பெற எதுவித தடுகியும் அற்றவன் ஐயா.

இளைஞர்: அப்படி ஏன் கொல்லுகிறோம்?

முரு: நான் துரோகி ஜயா. நான் உங்களுக்குத் துரோகம் இழைத்தவன் ஜயா. என்னை மனவிக்க முடியாது ஐயா.

இளைஞர்: அப்படி என்ன செய்து விட்டால்? எதுவும் செய்ததாகத் தெரியவிக்கிறே!

முரு: ஜியா, ஜிந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் முதலில் உங்கள் வீட்டுக்கு வந்தது ஞாபகம் இருக்கிறதா?

இளையர்: ஞாபகம் இருக்கிறதே! ‘இலம்ளன் ரசைவி இப்பாரை.....’ என்ற குறளை மாணவருக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தபோது வந்தாய்.

முரு: நான் ஒன் வந்தேன் என்பது தெரியுமா ஜியா?

இளையர்: தெரியுமே! யாசகனாக வந்தாய்.

முரு: யாசகனாக அல்ல ஜியா, திருடனாக. நான் வந்தது யாசிக்க அல்ல, திருட!

இளையர்: அதுதானு?.....நான் என்னவோ, ஏதோ என்னென்னிப் பயப்பட்டு விட்டேன். இல்லாதவன் பெற முடியாத நிலையில், இருப்பவனிடம் திருட முயல்வது தவறஞ்சு. இருப்பவன் திருடுவதே குற்றம். பணத்தைச் சேகரிக்கத் திருடுவதே குற்றம். உயிர் வாழுத் திருடுவது மன்னிக்கப்பட வேண்டியது. புரை தீர்த்த நன்மை பயக்கும் ஒன்றினுக்காக பொய்யும் பேசலாம். இதனை வள்ளுவரி அலுமதித்துள்ளார்.

“பொய்மையும் வாய்மை இடத்த புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்கும் எனின்”

முரு: நீங்கள் மனிதன் அல்ல ஜியா! கடவுள்! நடமாடும் தெய்வம்! கண்கண்ட தெய்வம்!

இளையர்: இலேசாக உணர்ச்சி வசப்பட்டு, பரவச உணர்வில் கண்டபடி பேசக்கூடாது. நான் எங்கே, நாம் வனங்கும் தெய்வம் எங்கே! அவர் பெருங்கருணைப் பேராறு. அறவாழி அந்தனன். ஆரா அமுது. அருட்பெரும் சோதி. அளவிலாப் பெருமான். ஓராதாரி உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளி. தாயிற் சிறந்த தயவான் தத்துவன். அவருக்கு நிஸரி அவர் ஒரேயொருவரே! தெய்வத்தைத்

அமுதன்

தெரிந்தோ தெரியாமலோ மனிக்னேடு ஒப்பிடக் கூடாது. கடவுளை ஆராய்வது தவறு. வீமர்கிப்பது பெருந் தவறு.

மேலும், பேசுவதானால் பேசிக்கொண்டே போகலாம்: நாம் நெடு நேரமாகப் பேசிவிட்டோம். எம் பிள்ளைகள் ஆகிய உங்களை அடிக்கடி சந்திக்கும் வாய்ப்புண்டு: வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி நாம் மீண்டும் கலந்துகரையாடலாம்.

நான் புறப்படும் முன் ஒரு கட்டளையைப் பிறப்பிக்கிறேன். நானை மாலை நீங்கள் இருவரும் எமது இல்லத் திற்கு வரல் வேண்டும். இதுவே உங்கள் தந்தை பிறப்பிக்கும் அன்புக்கட்டளை..... போய் வருகிறேன் பிள்ளைகளே!

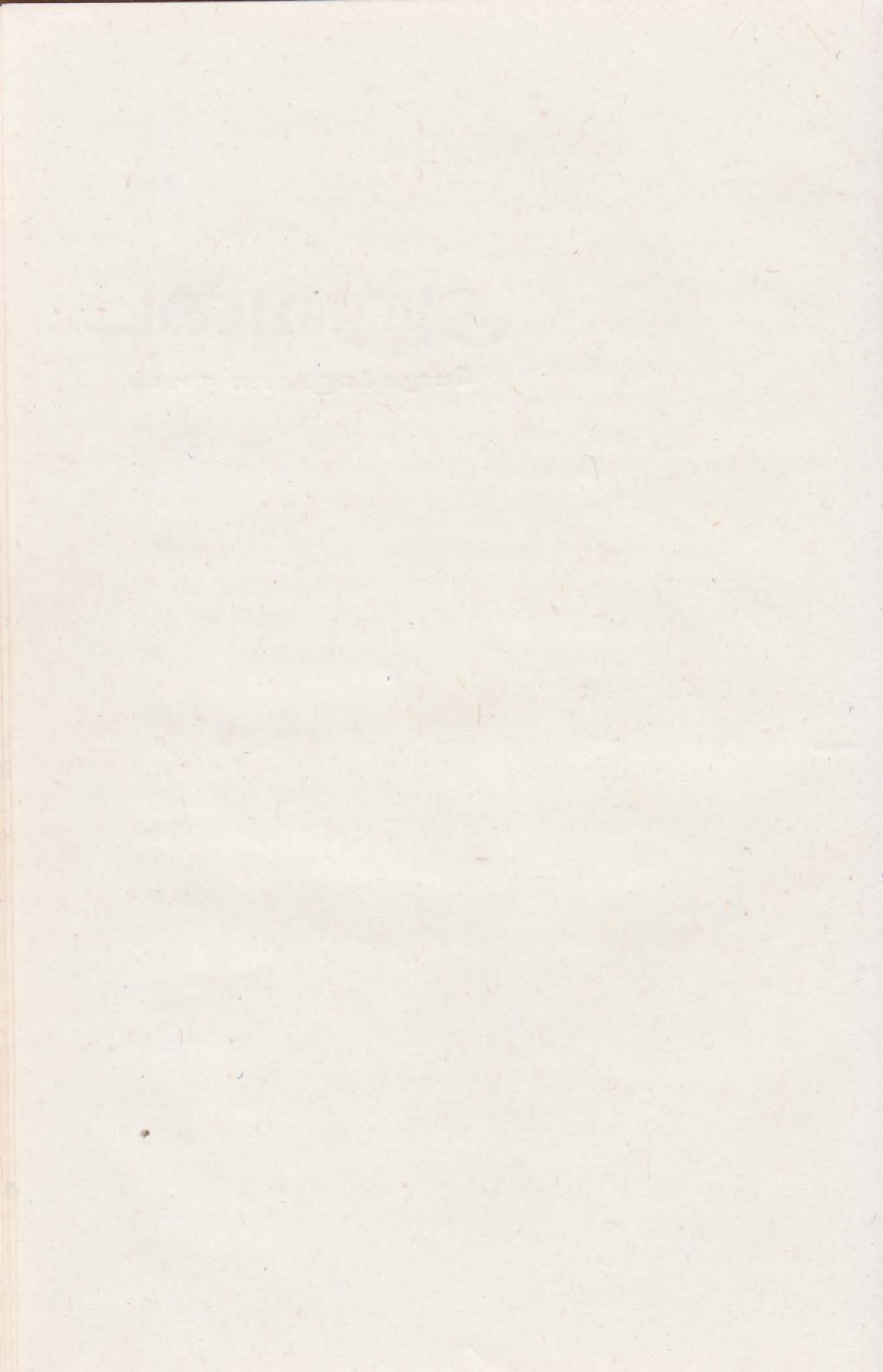
[வளர்ப்புத் தந்தையின் அன்பினில் தினைத்த முருகனுப் பவள்ளியும் பதிலுக்கு “போய் வாருங்கள்” எனச் சொல்ல வழியனுப்பவும் திராணியற்று திக்குமுக்காடுகின்றனர் அவர்களின் மன நெகிழ்வை அவர்களின் கணகள் கண்ணீர் சொரிவதல் மூலம் காட்டிக் கொடுக்கின்றன அவர்கள் வடிக்கும் கண்ணீர் ஆனந்தக் கண்ணீர்; அது நன்றி உணர்வோடு கலந்த ஆனந்தக் கண்ணீர்!]

“கஸ்வி சிறந்த தமிழ்நாடு—புகழ்க் கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு—நல்ல பல்வித மாயின சாத்திரங்கள்—மனம் பாரெங்கும் வீசும் தமிழ்நாடு வள்ளுவன் துண்ணை உலகினுக்கே—தந்து வான் புகழ் கொண்ட தமிழ் நாடு”

என்ற மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் பாடம் பின்னணி இசையாக உரத்து ஒவிக்கிறது.]

அறுவடை

பொதுமக்களுக்கான நாடகம்

ஓரரங்க நாடகம்

களம்: இயமதர்மராசன் விசாரணை மண்டபம்

காலம்: மாலைப்பொழுது

பாத்திரங்கள்: தேவர்கள்:

இயமதர்மராசன்
சித்திராபுத்திரன்
வாயிற் காவலன்
சாமரை வீசும் மங்கையர் இருவர்
இயம தூதுவர் இருவர்

மனிதர்கள்:

நாட்டியக்காரி கயற்கள்ளி
வைத்திய நிபுணன் வைத்திலிங்கம்
ஆசிரியன் இராமசாமி
வியாபாரி இராசநாயகம்
உழவன் வேல்சாமி

மண்டபம் எழில்மிகு ஒவியங்களாலும், சிற்பங்களாலும், கொடிகளாலும், மணம்மிகு மலர்ச் செடிகளாலும் நிறைந்து பொலிவுடனும், அழகுடனும் காட்சியளிக்

இறது. ஊதுவத்தில், சந்தனம், மலர்கள் முதலிய வாசனைப் பொருட்களின் வாசனை எழுந்து கொண்டிருக்கிறது.

இயமதர்மராசன் ஏருமைச் சின்னம் பொறித்த ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான். இரு அழகிய மங்கைகள் இருபக்கத்திலும் நின்ற சாமரை வீசுகின்றனர். அவனுக்கு வலது பசிகத்தில் சித்திராபுத்திரன் ஏட்டுச்சுவடிகளுடன் வீற்றிருக்கிறான். வாயிற்காவலன் கையில் வேல் ஏந்திக்கொண்டு நிற்கிறான்.

[இயமதர்மராசன் ஆணை பிறப்பிக்கிறான்]

இயமதர்மராசன்: யாரங்கே!

வாயிற்காவலன்: சுவாமி!

இய: வருபவர்களை ஓவ்வொருவராக விசாரணைக்கு அனுப்பிவை.

வாயி: அப்படியே சுவாமி!

[கிண்ணினி நாதம்— வளையலொலி முன்னே வர ஆடலழகி கயற்கண்ணி வருகிறான். ஆடலுக்கான ஆடை அணிகளோடு அழகாகக் காணப்படுகிறான். அலங்காரம் செய்யப்பட்ட முகம்— மை தட்டிய புருவங்கள்—புன் முறுவல் பூக்கும் செவ்விதழ்கள் அழகுக்கு அழகு செய்கின்றன.]

வணக்கத்துடன் வந்து நிற்கும் கயற்கண்ணியைக் கண்டதும் சித்திராபுத்திரன் தனக்கு முன்னிலையிற் கிடக்கும் ஏட்டுச்சுவடியை அவிழ்த்து ஏடொன்றைப் பார்த்த வண்ணம் பேச முற்படுகிறான்.]

சித்திராபுத்திரன்: இவள் நாட்டியக்காரி. பெயர் கயற்கண்ணி. இவளின் விபரங்கள்.....

இய: தேவையில்லை, சித்திராபுத்திரரே! இவளை நான் நன்கறிவேன். விபரங்களையோ குற்றப் பத்திரத்தையோ படித்துக்காட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை.

[சித்திசாஷ்டிரன் சிரம் தாழ்த்தி வணக்கம் தெரிவித்து விட்டு அமருகிறான்.]

இய: கயற்கண்ணி, உண்ணை நான் வரவேற்கிறேன். வருக!

காதாரணரப் பார்த்துப் பார்த்து என் கண்கள் அலுப்பும் சலிப்பும் தட்டிவிட்டன. இயம் வேலையே பெரும் வேதனையாகிவிட்டது. இன்று நீ வந்ததது நன்று. நல்ல தொரு நடனம் ஆடு. உ...ம்... எங்கே?

கயற்கண்ணி: ஆப்படியே சுவாமி!

[கயற்கண்ணி அழகாக ஆடுகிறான்.]

இய: ஆ...கா...! அற்புதம்!, அற்புதம்! உன் ஆடலோ அருமை! ஊர்வசி நிகர் அழகு நிறை நீ ஆடும்போது பரதக்கலை இரட்டிப்பு அழகு பெறுகிறது. உண்ணைப் பாராட்டுகின்றேன். தமிழர் கலையைப் பாராட்டுகின்றேன். ஆடற்கலையிற்கைதேர்ந்த உண்ணைக் கௌரவிக்கப் போகிறேன்.

கய: [ஆச்சரியமாக] உண்மையாகவா சுவாமி!

இய: உண்மையாகவேதான்! உ...ம்... வேண்டியதைக் கேள். நிறைவேற்றுவது எனது பொறுப்பு.

கய: [தயக்கமாக] சுவாமி, எண்ணை..... பூலோகத் திற்கு.....

இய: பூலோகத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பி வைப்பதா?

கய: ஆம், சுவாமி!

இய: அது இனி எப்படி முடியும்? அதைவிட வேறு என்ன வேண்டும்?

கய: சுவர்க்கத்திற்கு.....

இய: முடியாதவற்றையல்லவா கேட்கிறூய்?.. உணக்குப் புரியவில்லைப் போலும்! நான் என் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட ஒன்றையே தர முடியும். முடிந்துவிட்ட வாழ்வை

மீட்டுத் தரவோ, மீளாப் பேரின்ப வாழ்வைப் பெற்றுத் தரவோ என்னால் முடியாது. நீ செய்த கன்ம பலனை அனுபவிப்பது நியதி. பழவினைப் பயணை அனுபவிப்பதை என்னால் நிறுத்திவிட முடியாது.

நான் இறைவனால் நியமிக்கப்பட்ட ஓர் அதிகாரி. அவரவர் பாவடுண்ணியங்களுக்கேற்ப, தீர்ப்பு வழங்குவதே எனது கடமை.

கய: இன்னென்று கேட்கலாமா?

இய: கேள். தரமுடிந்தால் தருகிறேன்.

கய: [மிகத் தயக்கமாகவும், பயமாகவும்] தங்களுக்கு..... துணவியாக...

இய: [வெறுப்பாக] என்ன!

கய: தங்களின் இணைப்பிரியாத துணையாகலாமா?

இய: [கொபமாக] அட கொடியவளே!

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப் படும்”

என்பதை அறியாதவளே! நீ இயமலோகத்திலுமா நாடகமாடப் பார்க்கிறோய்? நடத்தை கெட்டவளே! ஊரறிய இருவருடனும், இரகசியமாகப் பலருடனும் உறவாடியுமா உன் காமம் தீரவில்லை? இயமனுக்கு வேண்டாம் இந்த இழிவு உறவு.

இல்லை, என்னையும் நரகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லத் திட்டம் தீட்டுகிறுயோ.....! காமத்தாற் காலன் தர்மத்தைத் தளர விட்டான் எனப்பரமசிவன் அறிந்து கொண்டால், என்னையும் தீர்த்துக்கட்டி விடுவான்: கோடானுகோடி ஆன்மாக்களை நரகத்திற்கு அனுப்பி வைத்த இயமனும் இறுதியில் நரகத்திற்கே போய்ச் சேர்ந்தான் என்ற பழிச் சொல்லும் என்னை வந்து சேரும்.

அடி, உனக்கு ஆடற்கலையை அக்கறையோடு கற்பித்த ஆசானின் குடும்பத்திற்கே நீ அள்ளிவைக்கவில்லையா? இதனால் உன்னைக் கட்டிய கணவன், கழுத்திற் கயிற்றை

மாட்டிக் கொள்ளவில்லையா? உனக்கு இருதயம் இல்லையா? மானம், ரோசம், வெட்கம் இல்லையா?

இன்று பரதக்கலை தழைப்பிடியே மீண்டும் தழைத்தெழு கிறது. புனிதமும் பொவிவும் பெற்று வளர்கிறது. உன்னைப் போன்ற நாட்டியக்காரிகளது நாற்ற மெடுத்த வாழ்க்கை அந்தக் கலைக்குக் களங்கம் ஏற்படுத்தி விட்டது.

சித்திராபுத்திரரே, இவளைப் பற்றிய பூர்வீக விபரங்களைப் படித்துக் காட்டுவீர்களா?

கித்: [ஏடெரன்றைப் புரட்டி வாசிக்கின்றான்] இவளின் தந்தை பெயர் பாலசுப்பிரமணியம். அவன் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவன். அவன் ஒரு கடத்தல் மன்னன். இவளின் தாய் பெயர் கலாவல்லி. அவள் மதுரையைச் சேர்ந்தவன்; தேவதாளி. பாலசுப்பிரமணியத்திற்கு கலாவல்லி வைப்பாட்டி. இவர்களுக்குப் பிறந்தவளே யைற்கண்ணி.....

இய: இவரும் தாயும் கன்னக கடத்தலுக்கும் கைகொடுத்தார்களா?

கித்: ஆம், தேவா!

கய: அவை என் அறியாமையினுற் செய்யப்பட்டவை கூவாமி.

இய: அறியாமையிலா!.....பிசாசே! என்ன பிதற்றுகிறேய்? நீ எதுவும் அறியாமற் செய்தவன்கள். உன்னைப்பற்றி அனைத்தும் சரியாகத் தெரிந்து வைத்திருந்திரேன். நீ ஆடற்கலையைப் பழக்கிய ஆசானுடன் ஒடும்போது, உனக்குத் தாவி கட்டிய கணவன் இருந்தது தெரியாதா? அடுத்தவருடன் கூடிக் குலாவும் போது ஆசான் இருந்தது தெரியாதா? கோவில்கள், ஏற நிலையங்கள் முதலியவற்றுக்கு நிதியுதவிக்கு இவ

வசமாக பரதமாடுவதாய் வீளம்பரப்படுத்திட்டு, இரகசியமாகப் பெரிய தொகைகளை வாங்கவில்லையா?

தெரிந்து கொள்! தெய்வத்தின் பெயரில் ஏமாற்றிப் பிழைப்போருக்கு மன்னிப்பே இல்லை. அறத்தின் பெயரிற் பிழைப்போருக்கு மன்னிப்பே இல்லை. அரசன் அன்றறுப்பான்; தெய்வம் நின்றறுக்கும்!

சித்: பிரபு, இவள் தனது வருமானத்தையும் முழுமையாக வருமானவரித் திணைக்களத்திற்குக் காட்டியவள்ளன். இவள் விபச்சாரம் செய்ததும் உடல் இச்சைக்காகவே!

இய: ஆம், உடலிச்சைக்காக விபச்சாரம் செய்வது மன்னிக்க முடியாத குற்றம்.

கய: சுவாமி! இந்த அபலைக்குப் பரிசு தருவதாக வாக்களித்துவிட்டு.....

இய: வாக்களித்துவிட்டு, கண்மத்தையே கணக்கிற கொள்ளாது கண்முடித்தனமாக நடந்து கொள்வதல்ல. தெய்வீகக் கலைக்குக் கொரவும் கொடுக்க என்னிப்பரிசுதரவே விரும்பினேன். எனது தருமம் நிரம்பிய மனதையே முதலாக வைத்து என்னையும் முடித்துக்கட்ட முயன்ற உனக்குத் தருகிறேன், இன்னொரு பரிசு!

நான் தரும் பரிசு—நரகம்!

கய: [அதிர்ச்சியாக] ச...வாயில்

இய: உம்...இதற்குமேலும் இங்கே நிற்காதே! பாதை அதோ! போ, போய்விடு!

கய: [விம்மி அமுதவாறு] ச...வா...மிய...!

இய: [உரத்த குரலில்] இன்னும் நிற்காதே! போ! போய்விடு!

[கரிய உடையணிந்த இரு இயமதூதுவர் வந்து கயறி கண்ணியை கூத்டடி, ஸ்ரட்டிச் செல்கின்றனர். கயறி கண்ணி “சுவாமி”, “சுவாமி” என அமுதவாறு செல்கிறான்.]

இய: [கைதட்டி] காவலா, அடுத்தவர் யார்? வரட்டும்!

[வைத்திய நிபுணன் வைத்திலிங்கம் M. B. B. S. (Cey.), M. D., F. R. C. S. (Lon.) வருகிறான். மொட் கண்ணடியுடனும், ரைய்டனும், பெல்பொட்டம் காற்சட்டையுடனும் கவரிச்சிதமாகக் காட்சியளிக்கிறான்.]

வைத்திலிங்கம்: Good evening your Honour.

[சித்திராபுத்திரன் ஏட்டுச் சுவடியைப் புரட்டிய வண்ணம் எழும்புகிறான்.]

இய: சித்திராபுத்திரரே, இவன் வைத்திய நிபுணன் வைத்திலிங்கம்தானே!

சித்: ஆம், தேவா!

இய: இவனைப் பற்றிச் சிறிதறிவேன். உங்கள் உதவி தேவைப்படும்போது கேட்கிறேன். நீங்கள் அமரலாம்.

[சித்திராபுத்திரன் தோளின் மேவிருந்த சால்வையை உயர்த்தி மரியாதை செய்துவிட்டு அமருகின்றான்.]

இய: வைத்திய நிபுணனே, வணக்கம்.

வாசலில் காத்து நிற்க வைத்து விட்டேனே! அப்படித் தானென்றால் அதைத் தவிர்க்க முடியாது இங்கே. ஆளைப் பார்த்து அலுவல் ஆற்றுவோரல்ல, நாம். வருபவர் யாராகவிருந்தாலும் வரும் ஒழுங்கின்படியே வைத்தியத் திற்கு ஆளாக்கப்படுவர். தொழிலைக்கொண்டு பெரியவர் சிறியவர் எனப்பிரிக்கும் பேசுதமை இங்கில்லை. வருமான அளவை வைத்து மதிப்பீடு செய்யும் மட்டமை இங்

கில்லை. புறத் தோற்றுத்தைக் கொண்டு பெருமகன் கீழ்மகன் எனக் கணக்கிடும் கீழ்மை இங்கில்லை.

நேரே விடயத்திற்கு வருவோம். நீ ஆற்றிய பாவ புண்ணி யத்திற்கமையத் தண்டனை வழங்க முன், நீ சொல்ல விரும்புவது ஏதாவதுண்டா?

வைத்: Yes my Lord. I am a man of medicine. I have done selfless service to the sick, especially to the poor section of the masses.

Therefore my Lord, forgive me if I have ever done anything wicked.

May I humbly request you to be merciful, and help this poor soul to achieve heavenly bliss.

இய: அட பாவமே! நீ தமிழனாகவிருந்தும் ஆங்கிலத்தில்வாவா பேசுகிறூய்?

வைத்: You must excuse me my Lord. I hail from an English speaking family and I had my professional education in London.

இய: உந்தக் கயிறை இங்கே விடாதே! சித்திரா புத்திரரே, இவளைப்பற்றிய தகவல்களைப் படிப்பீர்களா?

சித: [ரட்டுச் சுவடியைப் புரட்டி வாகிக்கிறூன்] இவனின் தந்தை பெயர் கந்தையா. சுருட்டு வியாபாரத்தைத் தொழிலாகக் கொண்டவன். வியாபாரம் முன் னேற்றம் கண்டதால், வசதிக்காக பிறந்த இடமாயையாழ்ப்பானத்தை விட்டு கறுவாக்காட்டிற் குடியேறி னன். மகனுன் வைத்திலிங்கத்தை இங்கிலாந்து அனுப்பி வைத்திய நிபுணருக்கினுன். வைத்திலிங்கம் இங்கிலாந்தில் இருக்கும்போது உடலிச்சைக்கு அடிமையாகி, உடல் தொடர்பு வைத்திருந்த மேரி என்ற ஆங்கிலேயப்

பெண்ணைக் காதலி என்ற பெயருடன் இங்கே அழைத்து வந்தான்.....

இய: இவனுக்குத் தமிழில் பேசத் தெரியுந்தானே!

சித்: பேச மட்டுமல்ல சுவாமி, தமிழில் எழுதவும், படிக்கவும் இவனால் முடியும். இவன் ஆங்கிலேயன் போற் காட்டுவது வெறும் நடிப்பு. இதை நாகரீகம் என நினைந்து தனது தாய் மொழியைச் சிதைத்துப் பேச கிறுன்.

இய: போதும் சித்திராபுத்திரரே, நீங்கள் அமரவாம் [சித்திராபுத்திரன் அமருகிறுன்.]

இய: வைத்திவிங்கம், நீ சித்திராபுத்திரர் கூறியவற்றை மறுக்கிறோயா?

வைத்: [தயக்கத்தோடு] இல்லைத் தேவா! என்னை மனி வியுங்கள். எனக்கு ஆங்கிலம் பேசித்தான் அதிக பழக்கம். I am more conversant in English.

இய: [கோபமாக] பிறகும் ஆங்கிலமல்லவா பேசுகிறோய்? போவியே, பொய் அளக்காதே! நீ ஆங்கிலம் பேசினால் கௌரவம் என நினைக்கிறோய். அந்தஸ்தின் அறிகுறியென நினைக்கிறோய். ஆங்கில ஆடை அணிகள், பழக்க வழக்கங்கள் நாகரீகம் என நினைக்கிறோய். உன்னை நீ அவமதிப்பதை — உன் இனத்தை நீ அவமதிப்பதை — உன் கலாச்சாரத்தை நீ அவமதிப்பதை ஏன் நீ உணர மறுக்கிறோய்?

நீ உணரவே மாட்டாய். நீ பொய்த் தோற்றம் காட்டிப் பூபரீயவன் என வாழ்பவன்.

உன்னைப் போன்றேரப் பூலோகம் மதிக்கும்; தேவ லோகம் ஒருபோதும் மதிக்காது. மின்னுவதெல்லாம் பொன்னல்ல என்பதை நாம் நண்கறிவோம்.

வைத்: தேவா! நான் போலிக் கெளரவத்தை நாடிய மைணய மன்னியுங்கள்.

இய: வைத்திலிங்கம், அப்படி வா, வழிக்கு. இனி என் னுடன் தமிழிற் பேசகிறோயா?

வைத்: ஆம், தேவா!

இய: நன்று வைத்திலிங்கம்!..... சித்திராபுத்திரரே, இவனின் குற்றப்பட்டியலை வாசியுங்கள்.

சித்: [எட்டுச் சுவடியைப் புரட்டி வாசிக்கிறான்.]

கந்தையா வைத்திலிங்கம்:

1. போலிக் கெளரவத்தை தேடியமை.
2. பொய் வைத்தியச் சான்றிதழ் வழங்கியமை.
3. ஏழூ நோயாளரை அசட்டை செய்தமை.
4. இனஞ்சம் வாங்கியமை.
5. பணக்கார நோயாளருக்குச் சலுகை செய்தமை.
6. நோயாளரைப் பணம் அறவிடும் தனியார் மருத் துவ மனைகளில் வந்து காணச் செய்தமை.
7. மருந்து மோசடிகளுக்கு உதவியமை.
8. நீதியைப் புறக்கணித்தமை.
9. அநீதியை ஆதரித்தமை.
10. பெண் வைத்திய உதவியாளரின் கற்புக்குக் கணங்கம் விளைவித்தமை.
11. இறைவணை நிந்தித்தமை.
12. நாத்திகம் பேசியமை.

இய: வைத்திலிங்கம், நீ குற்றச்சாட்டுக்களை மறுக்கிறோ?

[வைத்திய நிபுணன் வைத்திலிங்கம் ரையைப் பின்சந்து கொண்டு மௌனம் சாதிக்கிறார்கள்.]

இய: அமைதி ஒப்புதலையே உணர்த்துகிறது.

இன்னென்றும் கேட்க விரும்புகிறேன். நீ ஒரு தொழிற்சங்கவாதி அல்லவா?

வைத்: ஆம், தேவா!

இய: நீ உங்கள் சங்கத்தை நிறுவிய நோக்கமென்ன?

வைத்: பருத்துவத் தொழிலாளரின் நலன் பேணல் தேவா!

இய: ஆனால் நீ செய்ததென்ன?

வைத்: அப்படியொரு தவறும் செய்யவில்லையே, தேவா!

இய: [சற்று கோபமாக] என்ன சொன்னும்? தொழிற்சங்கச் செல்வாக்கை உபயோகித்துச் சட்டத்திற்கும் ஒழுங்குக்கும் மாறுக உன்னிச்சைப்படி நடக்கவில்லையா? வேலை மாற்றமேயின்றி கொழும் பிலேயே வசதியாகக் காலத்தை ஒட்டவில்லையா? சொந்த காரியங்களை நிறைவேற்றவில்லையா?

நீ உனக்குப் பிடித்தவரைக் கொழும்புக்கு வேலை மாற்றுவிப்பதும், பிடியாதவரைக் கஷ்டப் பிரதேசங்களுக்கு அனுப்பி வைப்பதும் எதனால்?

இவற்றுக்காகத்தான் தொழிற்சங்கமோ! இதுதான் மருத்துவத்தொழிலாளர் நலன்பேணும் இலட்சணமோ?

நீ செய்தவை அந்தி என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறோ?

வைத்: ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன், தேவா! என்ன மன்னியுங்கள்.

இய: என்ன! மன்னிப்பா? இந்த நிலையிலா? நடக்கக்கூடியதல்ல. வாழும்போதே பாவங்களைத் தவிர்த்திருக்கவேண்டும். அதற்கிண் அடிப்படையில் வாழ்வை அமைத்திருக்கவேண்டும். ஆதனை விடுத்து, மறத்தின் வழிச் சென்றும்.

“கெடுவெல்யான் என்பது அறிக தன் நெஞ்சம் நடுஞ்சிழி அல்ல செயின்”

என்னும் உண்மையை உணர்ந்திருக்கவேண்டும். எதுவும் செய்யலாம்— எப்படியும் வாழலாம் என வரையறையின்றி வாழ்ந்துவிட்டு, வாழ்வு முடிந்த நிலையில் மனம் நொந்து— உளம் வெந்து பயனில்லை.

வைத்தியத் தொழிலின் உயர்ந்த இலட்சியங்களை உதாசினம் செய்துவிட்டுக் கயவஞ்ச வாழவில்லையா?

வைத்: தவறுதான் தேவா! என்னை மன்னித்து மறுவாழ்வுக்கு இடமளியுங்கள். என் வைத்தியப் படிப்பால் மக்கள் பயன்பெறும் வண்ணம் வாழ்வைத் திருத்தி அமைக்கிறேன்.

இய: உண்ணால் முடியாது அது.

“கற்க கடறக் கற்பவை கற்றுபின் நிற்க அதற்குத் தக”

என்னும் திருக்குறளின் கருத்தை அறியாதவன் நீ. உனக்குப் படிப்பைப் பாவித்துக் கறுப்புப் பணத்தைத் தேடத் தான் தெரியும். அந்தப்பணத்தை உபயோகித்துப் போலி, வாழ்க்கை வாழ்த்தான் தெரியும்.

நீ, படித்தவன் என்ற இறுமாப்பில் பணக்காரன் என்ற திமிரில் இறைவனையே நிந்தித்திருக்கிறோய். நாத்திக வாதம் பேசியிருக்கிறோய்.

“கற்றதனு லாய பயனென்கொல் லாலநிவன்
நற்றுள் தொழாஙர் எனின்”

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி. நீயோ “There is no God. God conception is the result of subjective thinking” என ஆணவத்துடன் விதண்டாவாதம் செய்தாய்.

உன்னை எப்படி மன்னிப்பது? உனக்கு மன்னிப்பே இல்லை. உனக்கு நரகம்தான் அறுதி. ஆனால், நீ ஆற்றிய தொழி வின் தெய்விகத்தன்மையைக் கருத்திற் கொண்டு உன்னைச் சாதாரண நரகத்திற்கு அனுப்பிவைக்கிறேன். போ!... போய்விடு!...

[வைத்திய நிபுணன் வைத்திவிங்கம் சற்றுத் தயங்க,
உரத்தகுரவில்,]

போ... போ... போய்விடு!

[இயமதுதுவர் இருவர் வந்து வைத்திய நிபுணன் வைத்திவிங்கத்தை இழுத்துச் செல்லின்றனர். வைத்திவிங்கம் கறுத்த முகத்தோடு, தலை கவிழ்ந்தவாறு போகிறார்கள்.]

இய: காவலனே, அடுத்தவர் வரட்டும்!

[தேசிய உடை அணிந்த தமிழ் ஆசிரியன் இராமசாமி வருகிறார்கள். ஒற்றைக் கையிற் குடையும், மற்றக் கையிற் கிலை புத்தகங்களும் காணப்படுகின்றன. வரும்போதே நற்றமிழ்க் கவிதை யாடி இப்பதிர்மராசனை நயம்பட வாழ்த்துகிறார்கள்.]

இராமசாமி: கத்துங்கடல் முத்தின் நிறைபதி
எத்திக்கிலும் கவரத் தூணிறை
சித்திரக்கவர்தன்னே டிலங்கிடும் மன்றத்தில்
கந்தப்புகை கம்மென் ரேமுந்திட
அந்திக்கம் ஸங்க விரண்டுடை
வஞ்சிக்கொடி யன்னார் சாமரை வீசிடவே

எத்திக்கிலே யெது நடப்பினும்
அந்தப்படி யது குறித்திடும்
சித்ரபுத்ர னென்பா ஞாகூர மிருக்கவே

திக்கெட்டிலுந் திகழ் புரவலர்
திக்கொன்றிலா திழி வேழையர்
எந்தக்குண மெது கொண்டவ ரானுலும்

எத்தன்மைய ரெது செய்தவர்
என்றிப்படி யறிந் தென்றுமே
தக்காங்கருள் செய் திலங்குதர்ம ராஜனே

தர்மந்தா னுன் னுருவமே
தக்காரு ளெல்லாந் தலைவனே
தளராத செய் கோலுடைச் சான்றேனே

எத்தன்மையி லுனைப் பாடுவேன்
என்றிப்படி நின் ரேங்கிடும்
என்றனிலைக் கருள் செய்குவாய் காலனே

உன்றன்புகழ் என்றும் வாழ்கவே
உன்றன்சருள் எங்கும் சிறக்கவே
என்றும்அருள் புரிவிர யம ராஜனே

சித்திராபுத்திரன் ஏட்டுச் சுவடியையெடுத்து, கட்டையவிழ்த்த வண்ணம் எழுந்து, பேச எத்தனிக்கிறுன்.]

இய: [கையமர்த்தி] வேண்டாம் சித்திராபுத்திரரே, இவணையும் நான் நன்கறவேன். உதவி தேவைப்படும் போது கேட்கின்றேன்.

[சித்திராபுத்திரன் கைகூப்பி வணங்கி அமருகிறுன்.]

இய: ஆசிரியனே, உனது கவிதை அருமை! அருமை! கவிதை போற்றலுக்குரியது. உன்னைப் பாராட்டுகிறேன்.

கவிதை சோபித்தமைக்குத் தமிழ் ஒரு முக்கிய ஓரணம், இல்லையா ஆசிரியனே?

இரா ஆம் கவாமி! தமிழ் இளையானது. ஆதலால், கவிதை நன்றாக அமைகிறது.

இய: நானும் இந்த விசாரணை மன்டபத்திலே பல்லா யிரக்கணக்கான மொழிகள் பேசக் கேட்டிருக்கின் நேன். ஆனால், தமிழ் போல் இளையான இன்னேரு மொழியைக் கேட்டதில்லை.

இரா: ‘தமிழ்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘இளையம்’ என்பதே பொருள். இதனை மகாகவி பாரதியார், “யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவ தெங்கும் காணேய்” என்று அழகாகச் சொல்லியுள்ளார். பாரதி தாசனே, “தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்” என்று பெருமித்திதுடன் கூறியுள்ளார்.

இய: பாரதிதாசனின் தமிழ்பற்றிய பாடல்கள் பாராட்டுக்குரியவை. எனது மதிப்பீட்டிற் சிறந்த தமிழ்ப் பாடல்கள் அவையே.

“கனியிட ஏறிய சுளையும், — முற்றற்
கழையிட ஏறிய காறும்,
பனிமலர் ஏறிய தேனும், — காய்ச்சுப்
பாகிடை ஏறிய சுவையும்,
நனியசு பொழியும் பாலும், — தென்னை
நல்கிய குளிரிள நிரும்,
இனியன என்பேன் எனினும், — தமிழை
என்னுபிர என்பேன் கண்ணர்”

இப்படியான பல பாடல்களை நானும் கேட்டு மகிழ்ந்துள்ளேன்.

அதுபோக, தமிழ் வல்லவனுண நீ, தமிழ் நூல்கள் எதுத் தியம்பும் அரியகருத்துகளுக்கு மாருக நடந்ததெப்படி? தமிழ்ப்பண்பாட்டைப் பேணவேண்டிய நீ அதனை எப்படிக் குழிதோண்டிப் புதைத்தாய்? படிப்பது தேவாரம் இடிப்பது சிவண்கோவிலா?

“ஒரு தமிழன் தமிழர்க்கே உயிர் வாழ்கின்றுன்;
உயிர் வாழ்வோன் தமிழர்க்கே தனை ஈகின்றுன்”

எனப்பரணி பாடி ஊரையே தட்டியெழுப்பிய நீ, நாவீ
லொன்றும் நடப்பிலொன்றுமாக ஈருவதாரியாகியது
எப்படி?

இரா: கவாமி, இது பொய்ப் பிரசாரம். நான் எது
வித தவறும் இழைக்காதவன்.

சித்: என்ன சொன்னும்?

இரா: எனக்கு எதிராகச் சூழ்ச்சி நடந்து விட்ட
தென்று சொன்னேன்.

சித்: ‘பொய்ப் பிரசாரம்’ ‘சூழ்ச்சி’ என்ற சொற் பிர
யோகங்களுக்கு உடனே மன்னிப்புக் கோரவேண்டும்:

இது நீதிதேவனின் விசாரணை மண்டபம். யார் நீதி தவ
றினும், இயமதரிமராசன் நீதி தவற மாட்டான். அவன்
நீதியின் அதிபதி. அவன் முனி உயர் மரியாதையாக
நடக்க வேண்டும். மரபுதவறிய வார்த்தைகளை உப
யோகித்தமைக்கு மன்னிப்புக் கோரல் அவசியம்.

இரா: தேவா, நான் மன்னிப்புக் கோருகின்றேன்:
என்ன மன்னிப்பீராக! நான் சித்திபுரத்திரரைக் குறிப்
பிட்டு அவ்வார்த்தைகளைப் பேசவில்லை. எனக்கு எதிரி
களுண்டு. அவர்கள் எனக்கெதிராகப் பொய்ப்பிரசாரம்
இங்கேயும் செய்திருக்கலமென என்னியே அப்படிக்
குறிப்பிட்டேன். என் குறிப்பிட்டால் சித்திராபுத்திர
தேவரின் மனம்புண்பட்டுவிட்டதென்றால்—இந்த அறங்
கூறுஅவை அவமதிக்கப்பட்டுவிட்டதென்றால் வருத்தப்
படுகிறேன். அதற்காகச் சிரம் தாழ்த்தி, கரங் கூப்பி
மன்னிப்புக் கோருகிறேன்.

இய: சித்திராபுத்திரரே, அவனை நாம் மன்னிப்போம்:

ஆசிரியனே! “வாழ்வும் வளமும் மங்காத தமிழ்” எனவும், “வெங்குருதி தனிற்கமழ்ந்து வீரம்செய்கின்ற தமிழ் எங்கள் மூச்சாம்” எனவும் ஆவேசமாய் வீரமுழக்கஞ் செய்யும்நீ, எப்படித் தமிழ்மொழிக்குத் துரோகம் செய்யத் துணிந்தாய்? ‘செந்தமிழே’, ‘பைந்தமிழே’, ‘இன்தமிழே’ எனப் பேசியதை மறந்து, எப்படிச் சொந்த நலனுக்காக மறைமுகமாக உழைத்தாய்?

இரா: அற்ப ஆசைகள் எனக்கிட்லையே, சுவாமி!

சித்: சுத்தப் பொய், தேவரே!

இய: [நளினமாக] இல்லை, அவன் பற்றற்ற பெருந்துறவி; தனக்கென வாழாது பிறர்க்கேயேன வாழ்ந்த உத்தமன்; ஊருக்கு உழைத்த பெருந்தொண்டன்!

[கோபமாக] மடையா, எம்மை ஏராற்றலாமென என்னி விடாதே! தமிழ் விழா நடத்த மக்களிடையே வகுவித்த பணத்தைச்சுருட்டிக் கட்டவில்லையா? சேர்ந்த பணத்திற் பெருவாரியைச் சொந்தத் தேவைக்கு எடுக்க வில்லையா? உன் நீச்செயல்களால் நேர்க்கூடியாளரும் மக்களாற் சந்தேகிக்கப்படுகிறார்களே! தமிழின் பேரில் சங்கங்கள் நடத்துகின்றார்களா? தொடங்கிய காலந் தொட்டு நீதான் தலைவனுக் கிருக்கத் தகுதியோ? வைக் கோற்பட்டடை நாவே! உன்னால் நல்லவர்கள் செயலற்று இருக்கிறார்கள்; வல்லவர்கள் ஒதுங்கியிருக்கிறார்கள்.

உன் சங்கத்தைத் தியாகத்தாற் கட்டியெழுப்பினுணே அமலுன், அந்தத்தியாகி பெயருக்கு இருட்டடிப்புச் செய்ததேன்? களங்கம் கற்பித்ததேன்?

உனக்குத் ‘தமிழ் வேள்’ என்ற கெளரவப் பட்டம் குட்டப்பட்டதல்லவா? அது எப்படிக் கிடைத்தது? நீயே கேட்டு, உன் கையரங்கள் வழங்கிய கெளரவமல்லவா?

இரா: என்னைப் பலமாகத் தாக்கி விட்டமர்கள் சுவாமி!

இய: இல்லை, உன்னைத் தூக்கிப் பேச வேண்டுமோ! நீ
ஓர் ஆசிரியன், அல்லவா!

இரா: ஆம், சுவாமி!

இய: உனது தொழில் தெய்வீகமானது—புனிதமானது,
இல்லையா?

இரா: ஆம், சுவாமி!

இய: புனிதத்தன்மையைக் காப்பாற்றினுயா?

இரா: மடுவை மலையாகக் கொள்ளுகிறீர்கள், சுவாமி!

இய: மடுவை மலையாக்கவில்லை, நான். நீ செய்து குவித்த
பாவங்கள் மலையைவிடப் பெரியவை. படிப்பிப்பதாகச்
சொல்லிக் கொண்டு என்ன செய்திருக்கிறோய்? விவசாயம்
செய்யவில்லையா? வியாபாரம் செய்ய வில்லையா?
பணத்தை அற வட்டிக்குச் கொடுக்கவில்லையா? வகுப்
பில் மனம் ஒன்றிப் படிப்பித்ததுமுண்டா? வட்டிக் கணக்கு
கும், சிட்டுக் கணக்கும் வகுப்பறையில் வகுப்பு நேரத்தில்
அல்லவா பார்த்திருக்கிறோய்?

இரா: இவைகள் தவறுகள்; இவற்றைப் பாவங்களாக
உருப் பெருப்பிக்கலாமா, சுவாமி?

இய: தன் நெஞ்சறியச் செய்யும் தவறுகள் பாவங்களே! உள்ளத்தால் போய்யா தொழுத் வேண்டும்.

“உள்ளத்தால் போய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்து ளௌஸ்லாம் உள்ள்”

என்றால்லவா வள்ளுவன் பேசுகின்றான்! திருக்குறளை
மனப்பாடும் செய்த நீ எப்படிக் குறட் கருத்துக்கு
ஊருக நடந்தாய்? ஆயிரம் ஆலயங்களும் அமைப்பதிலும்

அழுதன்

ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவிப்பது சிறந்ததல்லவா? நீ என்ன செய்திருக்கிறோ?

வறிபவரின் பிள்ளைகளைக்கு பாகுபாடு காட்ட வில்லையா? பணக்கார வீடுகளுக்குச் சொன்று பணம் பெற்றுப் பாடம் சொல்விக் கொடுக்கவில்லையா?

உன்னிடம் பாடம் படித்த மாணவிகளோடு முறை தவறி நடக்கவில்லையா? ஏழைப் பெண்ணை மணம் முடிய்பதாக நம்பிக்கை அளித்துவிட்டு, பணக்கார வீட்டுப் பெண்ணைப் பணத்திற்காக வஞ்சித்து வாழ்க்கையிப்படுத்தவில்லையா? உனது மனவி முன்னநாள் மாணவியல்லவா?

ஏன் பேச்சற்று நிற்கிறோ? பேச! பெரிய தமிழ்ப் பேச்சாளருமிற்றே, பேச! திருவாயைத் திறந்து பேச!

இரா: நான் தவறிமூத்தவன் என்பதை ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். என்னை மனவித்தருளுக்கள், சவாமி!

இய: முனிதமான ஆசிரியர் குசுத்திற்கு அவமானத் தைத் தேடித்தந்த உனக்கு-தெய்வீகத் தொழிலை மாக படுத்திய உனக்கு மன்னிப்பே இல்லை!

இரா: தவறு செய்வது மனித இயல்பு, மன்னிப்பது தெய்வீகப் பண்பல்லவா, சவாமி?

சித்: சவாமி, இவன் இப்படித்தான் பூலோகத்திலே வாழுட்டு வாய்கடக்கச் செய்துகாரியங்களைச் சாதித்திருக்கிறான். அந்த வித்தையை இங்கேயும் காட்டப் பார்க்கிறேன்.

இய: இவன் நெஞ்சினுக்கு மாரூச — மனச்சாட்சிக்கு மாரூச நடந்தமைபால் தண்டனை இரட்டிப்பாகிறது.

இராமசாமி: உன்னை மன்னிக்கமாட்டேன். உனக்கு மன்னிப்பே இல்லை. போன்றுக்கு மன்னிப்பே இல்லை.

பொய்யர்களுக்கு மன்னிப்பே இல்லை. உண்ணிப் போன் ரேரூக்கென ஒதுக்கப்பட்ட நரகமொன்றுண்டு. இனி நிற்காதே! போ! போய்விடு! போ!

[இயமதூதவர் இருவர் வந்து ஆசிரியன் இராமசாமியை இழுத்துச் செல்லுகின்றனர். ஆசிரியன் வாடிய வதனத் துடன் போகின்றன.

அதே நேரம் வியாபாரி இராசநாயகம் நுழைகிறான். அவன் புத்தம் புதிய வெட்டியும், நெலோன் சட்டையும் அனிந்திருக்கிறான். நெற்றி நிறையத் திருநீறு பூசிய வளைகவும், சந்தனப் பொட்டிட்டவளைகவும், காதிலுள்ள பூ வைத்தவளைகவும் காணப்படுகிறான். தேவையேயில் பூமாற் சிரிக்கிறான். கையில் மூன்று பொட்டலங்கள் வைத்திருக்கிறான்.]

சித்: [எழுந்த] மகா பிரபு, இவன் பெயர் இராசநாயகம். இவனைப் பற்றியே நேற்று நான் குறிப்பிட்டிருத்தேன்.

இய: நினைவுறுத்தலுக்கு நன்றி சித்திராபுத்திரரே!

[சித்திராபுத்திரன் கைகூப்பி வணக்கம் செலுத்திவிட்டு அமருகிறான்.]

இராசநாயகம்: நானேதான் ஜயா, நான் தங்களை வந்து காணவேணும், காணவேணுமென்று ஆவலாகவிருந்த னன். நண்பரிடம் வரும்போது சொல்லிக் கொண்டால் வேணும்? அதுதான் ஜயா சொல்லாமல் பறையாமல் நானுக வந்திருக்கிறான்.

வரும்போது வாயிற் காவலன் மறித்து ஏதோ கேட்ட வன். “நான் போடா போ. ஜயா எனக்கு மிக வேண்டிய வர்”, என்று போட்டு என்றைபாட்டுக்கு வந்தனான். [இந்த வாயிற் காவலரின் வேலையே இதுதான் ஜயா. குருகை மிஞ்சிய சிஷ்டர்களாக நடப்பாங்கள்.

இய: [நளின நடையில் விசாரணையை ஆரம்பிக்கிறேன்] ஆம்... ஆம்... அதனால் ஒன்றுமில்லை. நண்பனைத்தேடி வந்தமைக்கு நன்றி. கைபில் உடிதன்ன பொட்டலம்?

இராச: அது ஒரு சின்னச் சந்தோஷம். விறண்டிப் போத்தல், ஐயா.

இய: அடுத்தது...

இராச: நல்ல நாட்டுக் கோழிக்கறி. வடிவாக நெய்யில் பொரித்து பொவித்தின் தாவிற் பார்சல் பண்ணி வந்திருக்கிறேன், ஐயா,

இய: வேறுமேதோ இருப்பது போலத் தெரிகிறதே!

இராச: [அசட்டுச் சிரிப்புடன்] அது வந்து.... வந்து.... கொஞ்சக் காசு, ஐயா. ஒரு இரண்டு லட்ச ரூபா!... ஐயா வுக்குத்தான்!

[முன்று பொட்டலங்களையும் இப்பதர்மராசனுக்குப் பக்கத்திலிருக்குமோர் ஆசனத்தின் மேல் வைக்கிறேன்.]

இய: பரிக்களுக்கு மிக்க நன்றி. [நிரம்பிய சேட் பொக்கற்றைக் கவனித்து] என்ன, சேட் பொக்கற்றுள்ளும் ஒதோ இருப்பது போலத் தெரிகிறதே?

இராச: மறந்தே போனேன் ஐயா. இது இம்போட்டேட் சிகரெட். டன்கில் சிகரெட் ஐயா.

இய: இம்போட்டேட் சிகரெட் என்றால் எனக்கு ரொம்பப் பிரியம்.

இராச: அப்படியா ஐயா! இந்தாங்க இந்தப் பெட்டி கையே நீங்கள் வைத்திருக்கள்.

இய: மிகவும் நன்றி...அது சரி. இவற்றை எல்லாம் நான் விரும்புவேன் என்று எப்படித் தெரியும்!

இராச! உதென்னையா கதை! இவற்றை விரும்பாதவர் கனும் உகடத்திலே உண்டே, ஜயா? முற்றும் துறந்த முனிவர்களும் இதுகளெண்டால் ஆகைப்படுவினம்: பனமென்றால் பின்மும் வாய் திறக்கும், ஜயா!

இய: அது சரி, ஒரு கதை. நான் உன்னைக் கண்டு கேட்போமென்று இருந்தனன். நீதானே முன்பு மேத்தக் கஷ்டப்பட்டனி. பிறகெப்படியப்பா பனக் காரனங்கள்?

இராச: அதுகளும் ஒரு கதையே ஜயா. அதை விட்டுத் தள்ளுங்கள்.

இய: இல்லையப்பா; நண்பனின் சங்கதியை அறிவதில் என்ன குறை?

இராச: அதிலே ஒரு குறையுமில்லை, ஜயா.

இய: அப்ப சற்று விபரமாகச் சொல்லுகிறோ?

இராச: சரி ஜயா, சொல்லத்தான் வேண்டுமென்றால் சொல்லுகிறேன். நான் ஜயா காவியிலை பலசரக்குக் கடையொன்றில் நின்றனன். முதலாளி அதிகமாகக் கடையிலை நிற்கமாட்டார். சாமான் கட்டவென்று நாட்டுக்குப் போவதுண்டு. போறவேளை கொள்வனவு செய்யும்போது கொஞ்சம் அடிச்சேன். பத்தாயிரத் திற்குக் கொள்வனவென்றாற் பன்னிரண்டாயிரமெனக் கணக்குக் கொடுப்பேன். சாமான்களை லொறிகளில் அனுப்பும்போதும் ஒரு வேலை செய்தேன். ஒரு பில்லுக்கு இரண்டு முறை சாமான் அனுப்பினேன். இந்த வழி யிலும் கொஞ்சம் சேர்ந்தது. முதலாளி பாருங்கோ கண்டி, மட்டக்கிளப்பு என்று பிற இடத்துக் கடை களைப் பார்க்கப் போவதுண்டு. போனால் வர நாளென்டும் பாரி. நான் இரும்புப் பெட்டியிலையும் கொஞ்சம் அடித்தேன்.

இய: இதை முதலாளி கண்டு பிடிக்கவில்லையா?

இராச: அவர் எப்படி ஜூபா கண்டுபிடிப்பாரோ? அவருக்கு என்னிலை நங்க நம்பிக்கை. இனி நான் தானே மனேஜரும். அப்படி ஏதென்றால் அப்பாவிப் பெடியங்களிற் பழியைப் போடுவதுதானே!

அந்த முதலாளி என்ன கத்தமே ஜூயா. அவரும் இரண்டு கணக்குப் புத்தகங்களைத்தானே வைத்திருந்தார். ஒன்று உண்மையான புத்தகம். மற்றது, வருமான வரிக் கந்தோர் தேவைக்கானது.

இய: அப்ப நீ செய்தது அவ்வளவு தவறில்லை.

இராச: தவறேயில்லை ஜூபா. அவர் பொதுமக்களிட்டை அடித்தார். நான் அவரிட்டை அடித்தேன். அவர் பஸ் ஸிட்டை அடித்தார். நான் ஒருவரிட்டை அடித்தேன்.

இய: அவர் எப்படியப்பா பொது மக்களிட்டை அடித்தார்?

இராச: அங்கே வாற சனம் வெறும் மோனட்யாக கணக்கு வழக்கே தெரியாது. இனிச் சாமான் வேண்டுவதும் கடனுக்குத்தான். நாங்கள் பகிக்கத்தைக் கூட்டும் போது ஒரு சைவரைக் கூட்டி விடுவதுதானே. அவை அதிகமாகக் காண்மாட்டினம். தற்செயலாகக் கண்டுபிடித்தால் தவறுதான் என மரியாதையாக ஒத்துக் கொள்ளுகிறதுதானே.

இய: நீ அடிச்ச காலச என்ன செய்தாய்?

இராச: நானுக் கொழும்பிலை ஒரு கடை போட்டேன்: கடைக்கு என்ன பெயர் தெரியுமே ஜூயா?

இய: என்ன பெயர்?

இராச: பீப்பிள்ஸ் கிராஃப் சென்றா.

இய: கலாதியான பெயர்.

இராச: என்றை கடைப் பெடியனும் நல்ல உழைப் பாளிகளையா. காலைமே ஐந்து மணியிலிருந்து இரவு பத்துமணி மட்டும் மாடாக உழைப்பாங்கள். சம்மா சொல்லப்படாது, என்றை கட்டளையும் அதுதானே!

இய: அப்ப தொழில் திணைக்களக் கரைச்சவில்லையா?

இராச: அவன்களைக் காச கொடுத்து வாங்க எனக்குத் தெரியும். அவன்கள் என்ன ஜயா உங்களை எங்களைப் போலே கண்ணியமானவங்களா? மாணம் மரியாதையை விற்பாங்களையா. கை நீட்டி வாங்குவாங்களையா. பொலிஸ், பிறைஸ் கொன்றேல், இன்கம்ராச் எல்லாரும் கேட்டு வாங்குவாங்களையா. வாங்க மறுத்தவனைருவனை என்றை வாழ்க்கையில் இதுவரை காணவில்லை ஜயா. யாராவது கொஞ்சம் மறுத்தால், பெரிய நோட்டாக நீட்டினால் வாங்கிவிடுவாங்கள் ஜயா.

நாங்களும் கொஞ்சம் பிழை விட்டனங்கள்தான் ஜயா அந்தப் பாவங்களைக் கழுவ ஒரு பிராயச்சித்தம் செய் தேன்.

இய: நீ என்ன பிராயச்சித்தம் செய்தாய்?

இராச: அரசியல்.

இயமதர்மராசன் சிரிக்கிறோன்.]

இராச: அரசியலென்றால் ஏன் ஜயா சிரிக்கிறீர்கள்? எங்கடை ஊர் கிராம சபைக்கு நான்தானே தலைவர். எனினைச் சமாதான நீதவானுகவுமாக்கி இருக்கின்றேன்.

இண்ணெரு வேலையும் செய்தேன் ஜயா.

இய: என்னது?

இய:

“நெஞ்சில் துறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து வாழ்வோரின் வன்களூர் இல்”
என்று சொன்னார்.

இராச: ஒன்றும் விளங்கவில்லை! அப்படி யே ஒரு வீரன் ஜியா?

இய: விளக்கமாகச் சொன்னால், உண்ணே நன்றாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார்.

இராச: [நீண்ட குதாகலச் சிரிப்பு] ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...
பரம சந்தோஷமையா.

இய: சரியப்பா, எனக்கொரு வேலை செய்து தர முடியுமா?

இராச: சொன்னுங்கையா, உடனேயே நிறைவேற்றுகிறேன்.

இய: கொழும்பு முகத்துவாரத்திலே எனக்கொரு அழகான கோவில் கட்டுவித்துத் தரவேணும். எவ்வளவும் வழிபாட்டுத் தெய்வமாக்க வேணும்.

இராச: கட்டுவித்துத் தாரேன் ஜியா. நாலு பக்கக் கோபுரங்களுடன் நல்லதொரு கோவில் கட்டுவித்துத் தாரேன்.

இய: நான் கைமாருக என்ன பரிசு தர வேண்டும்?

இராச: அப்படி ஒன்றும் வேண்டாம் ஜியா. அது எனது அன்புக் காணிக்கை.

இய: இல்லை, தராமல் விடுவது பண்பல்ல.

சித்: கைம்மாறு செய்வது தேவநீதியும் தேவா!

இராச!: அப்படி என்ன ஜூபா தர யோசணே?

இய!: தகுந்த பரிசோன்று.

இராச!: ஜூபா தரக்கான் வேணுமென்றால், நான் எப்படி மறுப்பது.

இய!: பரிசு தருவிடுதல், நான் தரும் பரிசு ந.ர...க...ம்!

இராச!: [அதிர்ச்சியாத] என்ன ஜூபா!

இய!: நரகம்!

இராச!: அதென்ன ஜூபா!

இய!: பயங்கர நரகம்!

இராச!: அப்ப ஜூபாவுக்குக் கோயில்!

இய!: [கோபமாக] அதை உணக்கே நரகத்தே கட்டு. பால்! தெய்வங்களுக்கும் கைக்கலி கொடுக்கப் பார்க்கிறோம்?

இராச!: இத என்ன ஜூபா அநியாயம்?

இய!: அநியாயமான..... நியாயம்..... இயமதிர்மராசன் நீதி.

இராச!: நான் அப்படி என்ன செய்துவிட்டேன்?

இய!: செய்யத்தகாதவை அனைத்தும் செய்துவிட்டாய்... நீ போகப்போவது படுமோச, பயங்கர நரகம்!

[கடும் கோபமாக] உன்னைச் சுமிமா விடமாட்டேன்... அக்கினிச் சுவாஸையுள் எரிந்துகொண்டிரு! அங்கம் அங்கமாக ஏரிந்து கருகிக்கொண்டிரு! நீ எரிய எரிய கொதியெண்ணெய் ஊற்றப்படும்!

இராச!: என்னை நரகத்திற்கு அனுப்பவேண்டாம் ஜயா! [அழுகிறோன்].

இய: அழ ஆரம்பித்துவிட்டாயா?.... அழு! நன்றாக அழு! கண்களில் நீர் வற்றும்வரை அழு! உன் அழுகல் வேலைகளை நினைந்து நினைந்து அழு! நீ அழுது அழுது செத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்!....

உன் சதைகள் அரியப்படும்! தோல் உரிக்கப்படும்! ஆணிகள் நெஞ்சில் அறையப்படும்! கண்களுக்குள் வெந்த வேல் பாய்ச்சப்படும்! நீ கழுவில் ஏற்றப்படுவாய்!

இராச!: இப்பிடியெல்லாம் செய்யாதையுங்கள் ஜயா! [வெதும்பி அழுகிறோன்.]

இய: அழுது பயனில்லை. வினை விதை த் துவி ட் டு, தினையை எதிர்பார்க்கமுடியாது. உனது வினைப்பயண் படியே அனைத்தும் நடக்கும்.....

இன்னும் சில கணப்பொழுதில் உன்னை யானையால் இடறுவிப்பேன்!

இராச!: [சித்தக் கலக்கத்தால் பைத்தியம் பிடித்துப் பத்தன் போல் பாடி ஆடுகிறோன்,]

“வேலா, முருகா, வெற்றி வேலாயுதா,
சரணம், சரணம், சரணம்!
வேல முருகா, வெற்றி வேலாயுதா,
சரணம், சரணம், சரணம்!”

[பிதற்றுவின்றோன்] முருகா, என்னை இந்த நரக வேதனையிலிருந்து காப்பாற்று! அழகான வெள்ளி மயில் வாகனம் செய்வித்துத் தாரேன்..... யார் ராக்ஸ் ஒவ்வொரா? கதிரையைப் போடு. கலரை அடி...வாங்க, வாங்க! என்ன வேண்டும்? வெள்ளைப்பூடா? எங்களிடமில்லை. வேறை ஓரிடத்திலுண்டு. நல்ல சாமன். விலைதான் கொஞ்சம்

ஜாஸ்தி. நாளைக்கு வாறியளா?..... யாரது? அவனுக்கு என்ன வேண்டுமாம். வேலையா? வியாபாரமே இல்லாத போது ஏதப்பா வேலை? எங்கேயப்பா வேலையிருக்கு?...

[இயமதர்மராசனும், சித்திராபுத் திரரும் சிரிக்கிழுர்கள்.] இராச: என்னடா சிரிக்கிறீர்கள்? என்னடா இது சிரிப் புக்கான இடமா? நிறுத்துங்கோடா சிரிப்பை..... இவனேன் முனுமுனுக்கிழுங்? [வேற்றுக் குரலில்] சம்பளம் போதாதையா, பின்னொ குட்டிகளுக்கும் கயில்லை. மனி சியும் ஆஸ்கபத்திரியிலை..... [சொந்தக் குரலில்] ஆளைப் பாரடா, ஆளை! நெத்தலிப் பயில்வான்! பின்னைகளைப் பன்றியைப் போவப் பெறுவது, பிறகு காச, காச என்று கரரச்சற்படுத்துவது, காசிக்கீயைப்பா... [வேற்றுக் குரலில்] முதலாவி, நான் பதிங்கந்து வருடம் மாடா உழைத் தவன்... [சொந்தக் குரலில்] டேப், காகம் போல் கத்தோதை! கடையில் விரும்பமென்றால் நில! விரும்பாவிட்டால் கணக்கை முடித்துக்கொண்டு போ! வேறு வேலையைப் பார!

சித்: தேவா, அதிர்ச்சி இவனுக்குப் பைத்தியத்தை உண்டுபண்ணி விட்டது. சித்தப் பிரமையிற் கூட தனது பாவச் செயல்களைபே பிதற்றுகிறேன்!

இய: ஆம்! இவனுக்குப் பைத்தியம். இந்த நிலையில் தண்டனை வழங்காகாது. முதலில் பைத்தியத்திற்கு வைத்தியம் செய்க்கிறேன்... யாரங்கே!

[இயமதாதுவர் இவைர் வருகிழுர்கள்.]

இய: இவனை இபூத்துச் செல் லுங்கள், முதலில் பைத்தியத்திற்கு வைத்தியம் செய்வியுங்கள். பின்பு தண்டனையை ஆரம்பியுங்கள்.

[இராசநாயகம், “ஆ! ஸ்யோ! என்னை விடு! என்னை விடு!” எனக்கதறக் கதற இயமதாதுவர் இபூத்துச் செல்லுகின்றனர்.]

வாயிஃ மகாபிரபு! வேல்சாமி வருகிறார்.

சித்: அவருக்கு உயரிய மரியாதை கொடுத்து அழைத்து வரல் வேண்டும்.

இய: ஆம்! அவரை உயர் மரியாதையோடும், வணக்கத்துடனும் அழைத்து வா.

வாயிஃ அப்படியே, சுவாமி!

[வேல்சாமி வருகிறார். தூய வெள்ளை வேட்டியுடனும், தோளிற் சால்வையுடனும் எளிமையாகக் காணப்படுகிறார். அகத்தின் அழகை முகம் பிரதிபலிக்கிறது.]

இய: வருக, சிவபத்தனே வருக! தங்கள் வரவு நல்வரவாகுக!

[இயமதர்மராசனும், சித்திராபுத்திரரும் கை கூப்பி வணக்கம் செலுத்துகின்றனர். வேல்சாமி விழுந்து இயமதர் மராசனை வணங்க முற்பட, இயமதர்மராசன் தடுக்கிறான்.]

வேல்சாமி: [ஆச்சரியமாக] பிரபு, என்ன இது?

இய: தாங்கள் தங்களைத் தாழ்த்திக் கொள்ளாதீர்கள்;

சித்: சுவாமி, தாங்கள் எமது வணக்கத்துக்குரியவர்; தாங்கள் இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்து விடப் போகிறீர்கள். நாமோ அன்றும்—இன்றும்—என்றும் இறைவனின் அடிமைகள்!

வேல்: தேவா, என்னை நான் அனைவரினதும் அடிமையென்றே மதிக்கின்றேன். தாங்கள் இறைவனுக்கு அடிமைகளென்றால், நான் அடிமைகளின் அடினம், அடியாரிக்கு அடியார்!

இதி: இந்த மணப்பான்மையே, இறைவனின் கருத்தைக் கவரிந்தது என்பது என்றெண்ணம். அன்பும், அடக்கமும் உடையோரை ஆண்டவன் நேசிக்கின்றன.

இய: பத்தா, எனக்குச் சில சந்தேகங்கள் எழுகின்றன. தெளிவுக்காக்க சேட்கலாமா?

வேல்: கேளுங்கள் சாமி. ஏதோ என்னால் முடிந்தவரை பதில் சொல்ல முயல்கின்றேன்.

இய: நன்று! தாங்கள் பணமும், செல்வாக்கும் படைத்து கூடும்பத்திற் பிறந்தவர். நிறையப் படித்தவர். வேலையைத் தேடாது, தந்தையின் செல்வத்திலே வசதியாக வாழ்ந்திருக்கலாம். இருந்தும், உழவுத்தொழிலில் ஏன் மேற்கொண்டார்கள்?

வேல்: உழவுத்தொழிலில் உத்தமமானது பாவம் குறைந்தது - சுதந்திரமானது - உடல், உள் உறுதிக்கு உகந்தது - மகிழ்ச்சிக்காரணது - நமது நாட்டு இன்றைய நிலையில், அத்தியாவசியமானது - வாய்ப்பு, வசதியிக்கது - இலாபகரமானது - இவையே என்னை உழவுத் தொழிலில் நாட வைத்தவை!

இய: தங்களுக்கு உந்து சக்தியாக அமைந்தது?

வேல்: தமிழ்க் கவிதைகள். உழவர் உலகத்தவர்க்கு ஆணி எனப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே உணர்ந்த தமிழ்க் கவிஞர்கள் உழவுத் தொழிலில் ஏற்றியும், போற்றியும், வற்புறுத்தியும் ஏராளமான கவிதைகள் புனைந்துள்ளனர். கவிதைகளில் ஈடுபாடுடைய நான் அவற்றுல் கவரப்பட்டேன். குறிப்பாக, திருவள்ளுவர் உழவைப்பற்றிச் சொன்ன பாணியே தனித்துவமானது. ஒரு குறளைக் கேளுங்கள்.

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றேஸ்லாம் தொழுதுண்டு பிஸ்செஸ் பவர்”

திருவள்ளுவர் ஒரு தெய்வப்புலவர். அவரின் இள்ளினாலும் குறைனாக் கேள்வங்கள்—இன்றைய காலகட்டத்திற்கு எத்தகைய பொருத்தம்!

“பலகுடை நீழலும் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பார் அலகுடை நீழ வவர்”

இய: உண்மையே பத்தா! வள்ளுவர் போல ஒள்ளவ யாரும் உழவுத் தொழிலின் உயர்வைக் குறிப்பிட்டு அழகாகப் பாடியுள்ளார்.

“உழுதுண்டு வாழ்வதற்கு] ஓப்பில்லை கண்ணார் பழுதுண்டு வேறேர் பனிக்கு”

எனப் பகர்ந்துள்ளார். பாரதியார் எளிய நடையில், “உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்” என எழுச்சிகரமாக இயம்பியுள்ளார்.

வேல்: தமிழரும் உழவுத் தொழிலின் பெருமையைப் பறைசாற்றவே தைப்பொங்கற் பெருநாளை-உழவர் திருநாளாகக் கொண்டாடுகின்றனர். இந்த உயர்ந்த நோக்கத்தை அகிலம் வரவேற்று, அகிலம் முழுவதற்கும் பொதுப் பெருநாளாக்கி, “அனைத்துலக உழவர் திருநாள்” எனப் பெயரிட்டுக் கொண்டாடித் துதிக்க வேண்டுமென்பது எனது கருத்து.

இய: தங்கள் கருத்தை நானும் வரவேற்கின்றேன்: ஆனால், உழவுத் தொழிலை இன்றைய சமுதாயம் உள்ளார் மதிப்பதில்லையே!

வேல்: சமுதாயம் செல்வம் உள்ளவரைத்தான் போற்றுகிறது. செல்வமில்லாதவரைத் தூற்றுகிறது: இது சமுகச் சிர்கேடு!

இய: நன்று, பத்தா! இன்னைரு சந்தேகம். தங்களுடை தங்களுடைய மனைவி மக்களும், சுற்றுத்தலரும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தார்கள். அது எப்படி?

வேல்: நான் எனக்கென வாழாது, பிறர்க்கென வாழ்ந்தமையால்.

இய: தாங்கள் வசதியிருந்தும், ஆடம்பர வரும்வை வெறுத்ததேன்?

வேல்: பலர் வறுமையில் உழல், சிலர் படாடோபத்திற்குப் பண்த்தைக் கொட்டுவது பாவம்-சமுகத்துரோகம் என்பதும் எனது கருத்து.

இய: அழகாகச் சொன்னீர்கள். இதனை உலகம் அறிந்தும், அறியாததாக-தெரிந்தும், தெரியாததாக இருக்கிறதே! உலகம் என்றுதான் நல்வழியை நாடுமோ!

பத்தா, இறை வழிபாட்டைப் பற்றி என்ன கூறுகிறீர்கள்?

வேல்: மனமொன்றிய வழிபாடே பயனளிக்கும். பல மணி நேரம், மன ஒடுக்கமின்றி “இறைவா” “இறைவா” என்ப பஜனை செய்வதிற் பயனில்லை. நான் அதிகாலையில் துயில் விட்டெடுமும்போது மாத்திரம் “இறைவா” என மனமொன்றி அவன் திருநாமத்தை உச்சரித்து வழி பட்டவன்தானே!

இய: புறத்தோற்றத்தைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம்?

வேல்: “மழித்தலும் நிட்டலும் வேண்டா உலகம் பழித்த(து) ஓழித்து விடுன்”

புறத் தோற்றத்தை விட அகத் தோற்றமே அதிசிறந்தது. நாம் அகவளர்ச்சிக்காக அல்லும் பகலும் உழைத்தல் வேண்டும்.

இய: தாங்கள் இறைவனிடம் எதையும் வேண்டுவில்லையே!

வேல்: இறைவன் அணித்தையும் அறிபவன். நமக்கு எதைத் தரவேண்டும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆதலால், நாங்கள் அவனிடம் எதையும் கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

இய: தாங்கள் கண்ணேனப் போற்றியது?

வேல்: கட்டமையை!

இய: இத்தகைய அரிய கருத்துக்களைத் தங்களுக்கு ஊட்டியது எது?

வேல்: வாழும் வழியாம் திருக்குறல். நான் திருவள்ளுவரை வழிகாட்டியாக ஏற்று வாழ்பவன்.

இய: திருவள்ளுவர் போதித்தவற்றுள் இன்றைய சமூகம் எதனைத் தாரக மந்திரமாகக் கொள்ளலாம்?

வேல்: திருவள்ளுவரே அதனைத் தீர்த்து வைத்திருக்கிறோ.

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந் தலை”

இது இன்றைய சமூகத்திற்கால்ல— என்றைய சமூகத் திற்கும் ஏற்றது. இதன்வழி சமூகம் வாழ்ந்தால், தரிமம் தழைக்கும் என்பது எனது தாழ்மையான கருத்து:

இய: நன்று, சிவபத்தனே! நான் சந்தேகங்களைத் தெளிவு படுத்திய வகையில் ஒரு பிழையையும் இழைத்து விட்டேன். தாங்கள் இறைவனடி சேர்வதைத் தாமதிக்கே செய்து விட்டேன். என்னை மன்னிக்கவேண்டும்: இதோ! தங்களைச் சுவர்க்கத்திற்கு அனுப்பி வைக்கிறேன்.

யாரங்கே!..... இந்த உத்தமரை சுவர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்!

[இயமதாதுவர் இருவர் வருகிறார்கள். அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சரம் கூப்பிய வண்ணம் வேல்சாமி செல்கின்றார். இயமதர்மராசனும், இத்திராபுத்திரரும் எழுந்து பரியாதை செலுத்துகின்றனர்.

வேல்சாமி சுவர்க்கத்தில் வரவேற்கப்படுவதைக் குறிக்கு முகமாக மேளவாத்தியம் தாரத்தே ஒளிக்கிறது: அதனைத் தொடர்ந்து அவர் இறைவனது திருமுன்னீலையை அண்மித்தலைக் காண்பிக்கும் வகையில் சிவபூராணபாராயண ஓலி மெல்ல எழுந்து, படிப்படியாக உயர்கிறது.

அணைவரும் பண்ணிசை எழும் பக்கம் நோக்கிச் சிரமதாழ்த்தி, கரம் கூப்பி வணங்குகின்றனர்.

“சன் அடிபோற்றி எந்தை அடிபோற்றி
தேசன் அடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
சேரார் பெருந்துறைநந் தேவன் அடிபோற்றி”

பாராயண ஓலி படிப்படியாத் தணிந்து மறைகிறது:]

கைக்கூலி

சிறுவர்களுக்கான நாடகம்

காட்சி 1

களம்: யாழ்ப்பாணக் கிராமப்புற அரசினர் வைத்தியசாலை
காலம்: முற்பகல்

பாத்திரங்கள்: வைத்திய அதிகாரி கணகரத்தினாம்
மனோன்மனி
விவக்கொழுந்து முதலாளி
தாதி
ஏழைக் குடியானவன்
கந்தையா ஆசிரியர்

யாழ்ப்பாணக் கிராமப்புற அரசினர் வைத்தியசாலை
இன்று. இவ்வைத்தியசாலையில் வசதிகள் போதியளவு
இல்லை. குழந்தைப் பேற்றைக் கவனிக்கப் படும்பாக
பிரசவ வார்ட்டெடான்றும், மற்றும் சுலப தேவைகளுக்கு
குமாகப் பொதுவாக வார்ட்டெடான்றுமாக இரு வார்ட்டு
டுக்கள் மாத்திரமே இருக்கின்றன. அனைத்தையும் நிர்வீ
வலிப்பவர் வைத்திய அதிகாரி கணகரத்தினை மாற்

திரமே. இந்தத் தனிக் காட்டு ராஜாவைத் தட்டிக் கேட்க யாரும் தனிவதில்லை. வைத்தியசாலையில் கணக்ரத்தினம் வைத்ததே சட்டம். தார்மீக ஆட்சி எதிரிபார்க்கப்பட்ட போதும், வைத்திய அதிகாரி சுயநலம்கருதி அதர்ம ஆட்சியைக் கட்டவிழ்த்து விட்டுள்ளார்:

அன்று சனிக்கிழமை. வழமைபோல் தனது தனியறையினுள் நோயாளிகளைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருக்கிறார் வைத்திய அதிகாரி கணகரத்தினம்.

கணகரத்தினம்: மனோன்மனியா? வாருங்கம்மாவாருங்கோ! மகளை இப்ப சூட்டிக் கொண்டு போறியன் ஆக்கும். அவவைப் பற்றி இனி ஒன்றும் யோசிக்கத் தேவை இல்லை. இன்னம் இரண்டு கிழமை ஒய்வெடுத்தால் போதும்.

மனோன்மனி: மிச்சம் நன்றி டாக்டர். மகனுக்கு மகப்பேறு சுகமாக நடந்தேறியதே நீங்கள் மனம் வைத்து கவனித்ததால்தான். உங்களுக்கு எவ்வளவோ கடமைப் பட்டுள்ளோம் டாக்டர்.

கன: அப்படிச் சொல்லப்படாது. நான் என்றை கடமையைத்தானே செய்துள்ளேன்.....[ஏதோ யோசித்த ரொக] கொஞ்சம் கூடுதலாக அக்கறையும் எடுத்திருக்கிறேன்தான்! [மெல்லச் சிரிக்கிறார்.]

மனே: [சிரிப்பின் உட்பொருளைப் புரிந்து கொண்டவள் சுற்று முற்றும் நோட்டம் விடுகிறார்கள். யாரும் அவ்விடம் இல்லை என்பதை உறுதி செய்து கொண்டு, மனீபேஸ்சைத் திறந்து ஐந்து பச்சை நோட்டுக்களை எடுத்து வைத்திய அதிகாரியிடம் நீட்டுகிறார்கள்.] சந்தோஷம் ஐசா.. பிடியுங்கோ.

கன: [எதிர்பார்த்ததைப் பெற்ற மனநிறைவோடு, மகிழ்ச்சியாக] மகனுக்கு இன்னம் என்னவேன் ஏதேனும்

என்றால் கூட்டிக் கொண்டு வாருங்கோ. இப்பவும் மருந்து எடுத்தனீங்கள்தானே!

மனோ: மருந்து டிஸ்பென்சரியில் எடுத்தனங்கள் டாக்டர். அப்ப நாங்கள் வரலாம்தானே! வாரேயும் டாக்டர்!

கன: [மேசை மணியைப் பலமாக அடித்து ஒசை எழுப்பி] மற்றது யார் வரலாம்!.. ஆ!... சிவக்கொழுந்து முதலாளியா! வாருங்கோ!...வாருங்கோ! முதலாளி வந்த கையோடு உள்ளுக்கு வந்திருக்கலாமே! [இந் ஏழைக் குடியானவன் தலையை நீட்டி எட்டிப் பார்க்கிறான் வைத்திய அதிகாரி கோடிக்கிருர்.] உள்ளுக்கு ஆளிருப்பது தெரியவில்லையாக்குப்!... மணி அடித்து கூப்பிடும் வரை பொறுத்திருக்க வேணும் தெரிந்ததா?...

[கோபத்தைப் போக்கிச் சாந்தமாக] சொல்லுங்கோ... என்ன முதலாளிக்குக் கொஞ்சம் இழுப்புப் போலே.

சிவக்கொழுந்து: நேற்று இரவிலிருந்து கொஞ்சம் அஸ்மா இழுப்பு டாக்டர். வெள்ளைக் குளிசைக்குக் கேட்கவில்லை. அதுதான் ஒரு ஊசி போடிப்போம் என்று...

கன: ஊசி போடிக்க இஞ்ச வரவேணுமா? ரேவி போனிலை சொல்லியிருந்தால் நான் வீட்டுக்கே வந்திருப்பேனே!

சரி..... இப்ப கொஞ்சம் பொறுங்கோ..... உப்பிடியே இருங்கோ.

[வைத்திய அதிகாரி தாஞ்ச ஊசி மருந்தைத் தயார் செய்து பதனமாகச் சிவக்கொழுந்தின் கையில் ஏற்றுகிறார். இந்நேரம் தாதி உள்நுழைகிறார்கள்.]

கன: [கோபமாக சத்தம் எழுப்பிக் கத்தியபடி] டிஸ்பென்சரிக்குப் போயிட்டு வர இவ்வளவு நேரமா? நான்

தனிச்ச இந்து எல்லாத்தையும் செய்ய வேண்டியிருக்கு. [சற்றுச் சாந்தமாக] நேர்ஸ் இந்தப் பேசன்றை வார்ட் கட்டிலில் கொஞ்ச நேரம் படுக்க விடுங்கோ.

[சிவக்கொழுந்தைப்பார்த்து, சாந்தமாக] மிஸ்டர் சிவக் கொழுந்து கொஞ்ச நேரம் நெல்ட் எடுத்து விட்டு வாருங்கோ. இழுப்புக் கொஞ்ச நேரத்துள் தனிந்து விடும்.

[மேசை மணியை ஒங்கி அடித்து, சத்தமெழுச் செய்கிறார். உரத்த குரல் கொடுக்கிறார்] அடுத்தது யார்?... வரலாம்!

[ஏழூக் குடியானவன் வந்தின்றன். அவன் கடும் தொய்வினால் அவஸ்தைப்படுகிறார். இருதயம் பட பட வென அடிக்கிறது. மூர்ச்சுத் திண்றுகிறார். பேசவது அவனுக்கு முடிந்த காரியமல்ல.] நீ தான் கொஞ்சம் மூன்றாம் எட்டிப்பாத்தனி..உம்...உன்றை பேரிரண்ண?... வயது?... உனக்கு அஸ்மா, இல்லையா?... பேசக் கஷ்டமாக இருக்கு, அப்படித்தானே?... சரி, நீ கொஞ்ச நேரம் வெளி வாங்கிலை இருந்துகொள். நேர்ஸ் வந்து கவனிப்பா [எதுவித பேசுசுமின்றிக் குடியானவன் வெளி யேறுகிறார்.]

[இந்த நேரம் இழுப்பு முற்றுக்கத் தனிந்த நிலையில் சிவக் கொழுந்து முதலாளி வருகிறார். தாதியும் வந்திருள்.] மிஸ்டர் சிவக் கொழுந்து ககம்தானே! மேலும் மூன்று நாளைக்கு மருந்து தானிறன். நெல்ட் எடுக்க வேணும். [இரு துண்டில் மருந்துக்களின் பெயரைக் குறிப்பிட்டு] இந்த மருந்துகளை டில்பெஷ்சரியில் வாங்கிக் கொண்டு போங்கோ.

சிவ: ஒரு சின்ன அலுவல் டாக்டர். இண்டைக்கு வீட்டை போறவேளை ஆப்படி எங்கலை வீட்டுக்கும் வந்திட்டுப் போங்கோ:

கன: அதுக்கென்ன. ஒரு முன்டு மணிபோலை வாரேன். நானும் ஒன்டை மறந்து போனேன். [ஒரு துண்டை மேசை மேவிருந்த பார்க்கிவிருந்துள்ளுத்து] இதில் சில சமையல் சாமான்கள் வைவ் குறிச்சிருக்கிறு. இதுகளைப் பாரிசல் பண்ணி வையுங்கோ. வாறவேளை எடுக்கிறேன்.

இவ: சரி டாக்டர். நீங்கள் எல்லாவற்றுக்குமாக பின் ஞேரம் வாருங்கோ..... அப்ப நான் வரலாம்தானே டாக்டர்!

கன: சரி போயிட்டு வாருங்கோ..... [மேசை மணியை ஒங்கி அடிக்கிறார்] அடுத்தாள் வரலாம்...[கந்தையா ஆசிரியர் உள்நுழைகிறார். வைத்திய அதிகாரி எதையோ யோாவித்தவராக] நேர்ஸ் வெளியேற்றி அஸ்மா பேசன் இருக்கு. ஊசி போட வேணும். போய்க் கவனியுங்கோ.

மாஸ்டர் உங்கடை கால்புண் மாறிவிட்டது. இனி வார்ட்டிலை இருந்து மருந்து கட்டிக்கத் தேவை இல்லை. உங்களுக்கு டயபெட்டரிஸ் என்றபடியால் கவனமாக இருக்க வேணும். புண் வர விடக்கூடாது.

கந்: நான் வஹு கவனம்தான். [நாலாபுறமும் நோட்டம் விட்டு யாரும் அவ்விடம் இல்லை என்பதை உறுதி செய்த ஆசிரியர் தனது சேட் பொக்கற்றிவிருந்து ஒரு என் வலப்பை இழுத்தெடுத்து வைத்திய அதிகாரியின் கையுள் வைக்கிறார். அதனை அப்படியே தனது சேட் பொக்கற்றுள் தினித்துக் கொள்ளுகிறார் வைத்திய அதிகாரி.]

கன: [கைக்கூவிக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தோரணையில் மெல்லச் சிரித்து] அப்ப இன்னம் ஏதேனும் என்றா வாருங்கோ மாஸ்டர். [ஒரு துண்டில் சில மருந்துகளின் பெயரைக் குறித்து] இந்த மருந்துகளையும் போகும் போது எடுத்துக் கொண்டு போங்கோ.

கந்: அப்ப, வரலாமா டாக்டர்?

கன: வாருங்கோ!

காட்சி 2

களம்: சிவக்கொழுந்து முதலாளியின் மாடிவீடு

காலம்: பிற்பகல்

பாத்திரங்கள்: சிவக்கொழுந்து முதலாளி
வைத்திய அதிகாரி கனகரத்தினம்
வீட்டு வேலைக்காரன் சிவன்

அக்கிராமத்திலே அது மாத்திரமே மாடிவீடு, வடிவிலூம், வரிணத்திலூம் நவநாகரீகமாக அழகுறத் திகழும் அந்த மாடிவீடு சிராமத்துப் பேரழகியைய் தலைநியிர்ந்து நிற்கிறது. அந்தப் பேரழகியைப் பெற்ற பெருமைக் குரியவர் சிவக்கொழுந்து முதலாளியே!

சிவக்கொழுந்து இருல் போட்டுச் சுறுப் பிடிக்கும் திறமை மிக்க முதலாளி, அவரின் ஒவ்வொரு அலுவல்லிலும் வியாபாரம் கலந்திருக்கும். இன்றும் சுயநலம் கருதி, வைத்திய அதிகாரி கனகரத்தினத்தை முறையாக வர வேற்க சுல முன்னேற்பாடுகளையும் எடுத்திருந்தார்;

குறிப்பிட்டபடி வைத்திய அதிகாரியின் கார் முன்று மணிக்கு வந்து சிவக்கொழுந்து முதலாளியின் மாடி வீட்டுப் போட்டிக்கோவுள் நின்றது. வீட்டு வேலைக் காரன் சிவன் ஒடிச்சென்று, கதவைத் திறந்து வணங்கி வரவேற்று, சிவகொழுந்து ஒய்வெடுக்கும் மேல்மாடி அறைக்கு அழைத்துச் சென்றுன்.

சிவகொழுந்து: டாக்டர் ஜயாவா? வாருங்கோ, வாருங்கோ! சொன்னால் சொன்னபடியே வந்துவிடுவியன்.

கனகரத்தினம்: அதுதான் வைத்தியத்துறைக்கே அழகு... இப்ப எப்பிடி இமுப்பு? [பார்க்கைத் திறந்து] இந்தாருங்கோ முதலாளி! இதிலை நாலு ஜந்து போத்தல் மருந்துக் குளிசை இருக்கு. இமுப்பு வரும்போலை இருந்தால் ஒன்றை மாத்திரம் எடுத்தால் போதும்.

சிவ: நல்லது டாக்டர்...என்ன சாப்பிடுகிறியன்? குடா, இல்லை, குளிரா?

கன: ஏதோ நீங்கள் விரும்பியபடி.

சிவ: சிவன் இஞ்சை வா! ஜயாவுக்கு குடாக்க கொண்டு வா. ஏதாவது சாப்பிடவும் எடுத்து வா.

[சிவன் ஒரு போத்தல் ஸ்ரவுட்டைடயும், சில மட்டங்களும் கொண்டு வருகிறான்.]

சிவ: சாப்பிடுக்கோ டாக்டர்.

கன: அப்ப நீங்கள்?

சிவ: இண்டைக்கு மாத்திரம் என்னை மன்னிக்க வேணும் டாக்டர். சாப்பாட்டுக்கு நொஞ்சம் கூட மனமில்லை. எண்ணிப் பாக்காமல் நீங்கள் சாப்பிடுக்கோ...டே, சிவன் ஜயாவுக்கென ஒரு பார்சல்லே இருக்கு. அதை பக்குவ மாக ஆவருடைய காருள் வை.

கன: [சாப்பிட்டபடி] ஒவ்வொரு முறையும் காசை வாங்காமல் விடப்படாது. இந்த முறையாவது என்னென்று எனக் கேட்டு வாங்குக்கோ.

சிவ: உதென்ன கதை ஜியா? நீங்கள் தாறது காசில் லாமல் கலவட்டி ஓடா? இப்ப தந்த போத்தல் மருந்து கருக்கு காச வேண்டுமென்றா? உங்கடை ஆதரவு இல்லாட்டில் இந்தப் பெரிய மருந்துக் கடையை என்னுமை நடத்த முடியுமா?

கன: அதால் நான் நட்டப்படுகிறதில்லைத்தானே! வைத்திய சாலைக்கென வரும் மருந்தை நீங்கள் வீற்க உங்கருக்குத் தந்தா என்ன, நோயாளிக்குக் கொடுத்தால் என்ன?

சிவ: இன்னொரு டாக்டர் என்றால் இந்த ஆதரவு எனக்குக் கிடைக்குமா? உங்கருக்கு முந்தி இருந்த டாக்டர் இப்பிடி வேலையைச் செய்யவில்லை. அவர் பெரிய சட்டங்கள் பேசவார். அவர் இந்தக் கிராமத்து பெரிய ஆட்களோடும் சரியில்லை. ஆட்களைப் பார்த்து நடத்தாததாலே இந்த ஊரை விட்டே போக வேண்டி வந்தது. அதுகளை இப்ப ஏன் கதைப்பான்?... சிவன் இஞ்சை வா. அந்த ஸ்ரேஸ் எஸ்பிரேஸ் சிக்கெறப் பெட்டியிலும் ஒன்று இரண்டு ஜியாவுக்குக் கொடு... நேற்று வந்து இறங்கிய சாமான் ஜியா. குடிச்சுப் பாத்து எப்பிடியெண்டு சொல்லுங்கோ.

கன: முதலாளியின் சகவாசத்திலை சுகமிருக்கு. அதிகார வர்க்கம் ஒன்றுபடவே வேணும். [வைத்திய அதிகாரி சிரிக்கிறார். சிவக்கொழுந்து முதலாளியும் சேர்ந்து உரத்துச் சிரிக்கிறார். அச்சிரிப்பொலி கருக்களின் அலறல் போல் ஒவிக்கிறது.]

காட்சி 3

களம்: வைத்திய அதிகாரி கனகரத்தினத்தின் மாளிகை
காலம்: மாலீஸ்போமுது

பாத்திரங்கள்: மங்கையக்கருசி
மீனுட்சியம்மாள்
வைத்திய அதிகாரி கனகரத்தினம்

நகர்ப்புறம். பழமையும் புதுமையும் கலந்த ஒரு கவரிச்சிகரமான மாளிகை. மாளிகையில் முன்னறை அழகிய பொருட்களால் அழகுபடுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. சுவரில் மேல்நாட்டு ஓவியங்களால் வரையப்பட்ட பலவர்னைப் படங்கள் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன. அறையின் நடு மத்தியில் பூட்டப்பட்ட மின்விசிறி குளிர் காற்றை அள்ளி வீசிக்கொண்டிக்கிறது. தரை செந்நிற பொலின் பூசப்பட்டு, மினுக்கப்பட்டு, பளிச்சிடுகிறது.

அவ்வறையில் அடுக்கப்பட்ட விலையர்ந்த சொகுசு நாற்காலியில் வைத்திய அதிகாரி கனகரத்தினத்தின்

இருப்பதைக் கண்டு, முதலில் என்வலப்பைக் கிழிக் கிருள்.]

கன்: ஆ! அந்த என்வலப்பு கந்தையா மாஸ்டர் தந்தது. அவரிட்டையிருந்து கொஞ்சம் காசு வரவேண்டிய இருந்தது. அந்த மனிஷன் என்வலப்பை ஒட்டிப் போட்டுத் தந்திட்டார்.

மங்: [ஆச்சரியமாக] இதுக்கிளை ஒரு துண்டுக் கடுதாசி பாத்திரமல்லோ இருக்கு!?

கன்: துண்டுக் கடுதாசியா? காசல்லோ இருக்க வேணும்!

மீனு: மாஸ்டர் தனக்குரியதைத் தெரியாமை மாறிக் கீறித் தந்துவிட்டாரோ!

மங்: இதிலே ஏதோ எழுதியும் இருக்கு. [படிக்கிறுள்]

“வைத்திய அதிகாரி கனகரத்தினத்திற்கு,

எனது உடற்புண்ணைக் குணப்படுத்தியமைக்கு மன மார்ந்த நன்றி. வைத்தியத்திற்கு பிரதி உபகார மாக ‘சந்தோஷ’—கைக்கூவி எதிர்பார்ப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளுகின்றீர்கள். சிலரிடம் வாய்விட்டு கேட்டும் இருக்கின்றீர்கள். கைக்கூவி பெறும் பழக்கம் ஒரு உளப்புண்—நோய் வாய்ப்பட்ட மனத்தின் வெளித்தோற்றம்! இந்த உளப்புண் னுக்கு நல்ல மருந்து தருவதே நான் தரக்கூடிய சந்தோஷம்

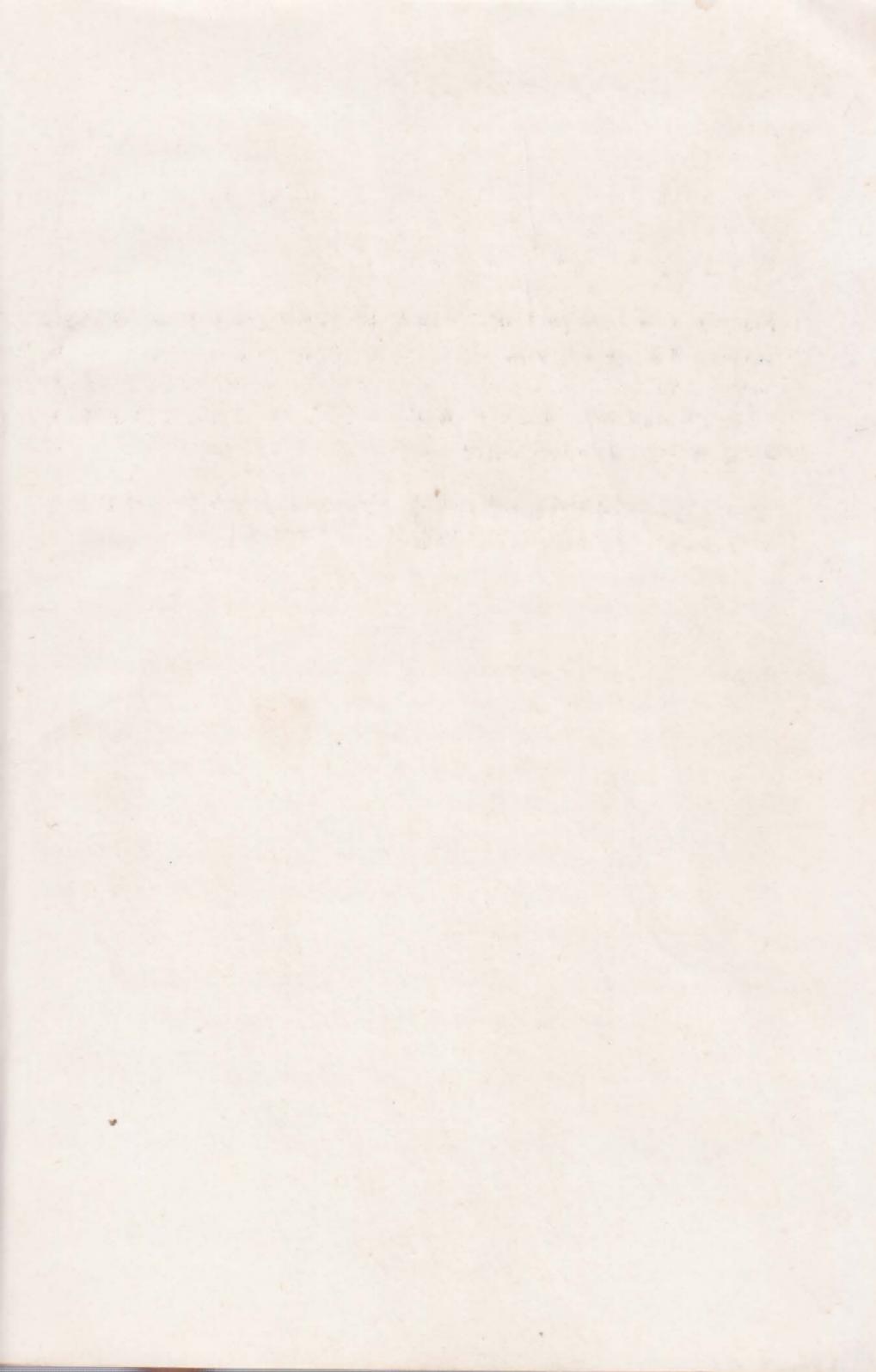
மருந்து: “வேண்டற்க வெஃகிழும் ஆக்கம் வினைவயின் மாண்டறி கரிதாம் பயன்”

[பிறர் பொருளை அவாக் கொண்டு கவர்ந்து பயனை அடைய விரும்பாது இருப்பாயாக! ஏனெனில் அதன் பயன் நல்மையாக முடியாது.]”

[பேரதிர்ச்சி அடைத்தவளாக] கைக்கூலி வேண்டுகின் றீர்ளோ! எங்கடை மானம் கப்பல் ஏறிப் போகுதே! இப்பிடியும் உழைச்ச வயிறு கழுவ வேண்டுமோ?!

மீனு: [வெட்கத்தோடும் மிகுந்த துக்கத்தோடும்] எங்கடை வம்சத்திலை இல்லாத வடு. குடி மூழ்கிப் போன வனும் இந்தக் கேடுகெட்ட வேலையைச் செய்யானே! ஊர் அறிந்தால் காறி உமிழும் இப்பிடி வந்த இந்தக் காசை அவர் வாங்க மாட்டார்!...

[வைத்திய அதிகாரி கனகரத்தினம் பேச்சு மூர்ச்சற்று, விறைத்துப் போய் நிற்கின்றார்.]

‘வாழும் வழி’யிலிருந்து சில வரிகள்

- நாம் சமூக விரோதிகளை மன்னிக்க முடியாது. மன்னிப்பை அநேகர் சரியாக வினங்கிக் கொள்வதில்லை. பொறுமையும், சுகிப்பும் பயணவிப்பதாக இல்லை. இன்றைய நிலையில் தண்டம் தவிர்க்க முடியாததாகிறது. பலரைச் சரியான வழிக்குக் கொண்டுவரத் தண்டம் பாவித்தே ஆகணும்.
- ‘பிறப்பொசிகும் எல்லா உயிர்க்கும்’ என்ற வள்ளுவரி காட்டும் உண்மையை உணர்ந்தவராக வேண்டும். ‘பொருளில்லார்க்கு ஆவ்வுக்கைம் இல்லை’ என்பதற்கு அமைய ஹரிசணங்களின் பொருளாதார விருத்திக்கு உழைக்க வேண்டும். கலப்புத் திருமணமே சாதி நோய்க்குக் கடைசி மருந்து எப்பதை விளங்கிக் கலப்புத் திருமணங்களை மனமார வரவேற்க வேண்டும்.
- எங்களில் பதுங்கி வாழும் கெட்ட குணங்களே நரகாகரர் களாம். அவர்களைக் கண்டு பிடித்து விரட்ட விரதம் பூணுப திருநாளே தீபாவளியாம். எம்மை நாமே ஆராய்ந்து, அல்லவைற்றை அகற்றி, நல்லவணவற்றுக்குப் புத்துயிர் கொடுக்க வேண்டும் என்பார்.
- பலர் வறுமையில் உழல், சிலர் படாடோபத்திற்குப் பணத்தைக் கொட்டுவது பாவம்—சமூக தரோகம் என் பதும் எனது கருத்து.
- கமக்காரர்களுக்கு காணிநிலை வேண்டும். காணிநிலை உழைப்போருக்கே உரிமை ஆக்கப்பட வூப வேண்டும்.
- சூக்கவில் ஒரும் பழக்கம் உளப்புண்—நோய்வாய்ப் பட்ட மனத்தின் வெளித்தோற்றும்! இந்துளப்புண் ணுக்கு நல்ல மருந்து தருவதே நான் தரக்கூடிய சந்தோஷம்.

மருந்து: ‘வேண்டற்க வெஃகி ஆம் ஆக்கம் விளைவின் மாண்டற் கரிதாம் பயன்’